Een kruisweg van alledaags leed

De eerste sonnettenkransenkrans in de geschiedenis van de wereldliteratuur

1.1 Bas Jongenelen

Sonnetten, klinkt! U bent voor mij speciaal.
Komt één voor één, om kransen vol te gieten;
komt langzaam om het op te laten schieten.
Tezamen vormen jullie één verhaal.

Sonnetten, klinkt! U bent zo ideaal,
met volle klanken die mijn pen verlieten.
Sonnetten, klinkt! U dichten is genieten.
Sonnetten, klinkt! Volwaardig mat'riaal.

Maar wat een werk, van Augias de stal.
Sonnetten, klinkt! Een hoop van vieze mest
bent u, van weinig wol en veel geblaat.

Sonnetten, klinkt! Een reeks van luid gebral
bent u: een troost te mijden als de pest.
Dus klaar ermee, we poetsen nu de plaat.

1.2 – Rudie Verbunt

'Dus klaar ermee, we poetsen nu de plaat!
Het stof eraf! Het zwart moet helder blinken!
De schoonheid zal door schoonheid wederklinken –
herstel haar voor gebruik in oude staat!

Gebruik geen water uit de kraan; dat gaat
niet goed, je zult de plaat ermee verminken
en laat de naald ook altijd zachtjes zinken
gebruik de hefboom van het apparaat!'

Op maandagochtend is het stil in huis
mijn haren en mijn hoofd nog vol met kroeg
en vader kan me vanuit bed niet dwingen.

De kamer wordt vervuld, een lichte ruis
en Lou zingt over zondagmorgen vroeg:
de schoonheid schuilt in onvolmaakte dingen.

1.3 – Lennard van Rij

De schoonheid zit in onvolmaakte dingen –
een bloemkoolgeur die langs de straatkant zweeft
vanuit een huis waar iemand anders leeft
en waar onvaste kinderstemmen zingen,

is als een zeepbel van herinneringen
die, vlak naast mij glans verkregen heeft
uiteenspat en jou met gemis omgeeft
daar dingen blijven gaan zoals ze gingen.

Je leest niet Jacques Perk: gemis wordt poëzie
en waar hij misgrijpt, vind je troost bij hem –
perfectie laat zich in geen keurslijf wringen.

Gedoemd tot halfrijm en antimetrie
sprong Perk steeds mis, steeds weer, al zei een stem:
'Het heeft geen zin om hoog of laag te springen.'

1.4 –Anne Marie Maartens

Het heeft geen zin om hoog of laag te springen,
je broek tot op de enkels afgestroopt;
verlangen stillen gaat niet vastgeknoopt,
je wilt de liefde vrij en zacht bezingen.

Of schaamteloos en ruw ook af te dwingen,
als je de opgeblazen gaten koopt
en hij of zij, tot Rens(ke) omgedoopt,
vlug vol zal stoten, lusteloos doordringen.

Eerst geeft het hee mee dan zucht de pop en zwijgt,
de smaak van kunststof overheerst en macht,
het leek net echt, maar 't blijft wel surrogaat.

De schoonheid waar je rillingen van krijgt
die leeft, bedwelmt, vervult, een traan, je lacht.
Tja, geeft de kunst het leven troost en baat?

1.5 – Oscar van Asselt

Tja, geeft de kunst het leven troost en baat?
Van pers en politiek nog maar te zwijgen,
ze kunnen allemaal de rambam krijgen!
Neemt afstand van uw lafheid en verraad

van Nederland aan hol gezwam en gaat
u allen, sukkels, lekker wilders hijgen
of zal 'k u aan mijn mes van woorden rijgen
maar doodslaan... waarom niet? Voor droom en daad!

De kunst: een huwelijk met veel facetten
en minnaars in de weg staan (van die wetten)
die 's avonds komen, als men slapen gaat.

Het huwelijk kent praktische bezwaren,
weemoedigheid die niemand kan verklaren
het leven is gewoonlijk desperaat

1.6 – Jaap van den Born

Het leven is gewoonlijk desperaat
en beter wordt het niet, zo valt te vrezen,
slechts schoonheid biedt ons nog wat troost in dezen
en lezen werkt dan enigszins probaat.

Wie dof zijn Chick of Candy openslaat
kan daar de fraaiste vrouwennamen lezen,
behorend bij zo'n engelachtig wezen,
met nietjes door haar navel en gelaat.

De troost van Tytia's, Cleo's en Jalou's!
Je kijkt je ogen uit en je geniet,
gevolgd door allerhande handelingen.

Chantals, Tamara's, Tessels en Janou's!
En wie nog oude boekjes heeft die ziet:
Mathilda's, Laura's, Rika's, Rosa's, Ingen!

1.7 – Bas Jongenelen

Mathildes, Laura's, Rika's, Rosa's, Ingen,
Jeanettes, Elsjes, Betsies en Sabines,
Marjannen, Marilyns en kleine Tines:
Guus, kom naar huus, de koeien staan op springen.

Je bent geen David Bowie, boy, stop swingen,
Babettes, Treesjes, Truzen, Greten, Fienes,
en Sylvia's, Maries en Angelienes.
De hele kudde koeien staat te dringen.

Ze laten je geen nacht of dag alleen,
dus melk ze, zonder stilte om je heen.
Maar zie, en kijk hoe zij daar staan bling-blingen!

Een schoonheid zonder kommer, zonder kwel.
't Geloei klinkt als een god'lijk snarenspel,
alsof de dames tsaam cantaten zingen.

1.8 – Frank van Pamelen

Alsof de dames tsaam cantaten zingen!
Integendeel: zij weren zich geducht.
Niet zelden klinkt hun klagerig gezucht
in theekrans of in navenante kringen.

Het knarsetanden en het handenwringen
is daarbij doorgaans amper van de lucht,
terwijl ze menig ongegrond gerucht
staan te verspreiden en verdachtmakingen.

Zo roeren zij hun tong en in de thee
en groeit tezelfdertijd mijn irritatie
vanwege al dat lasterlijk gepraat.

Dus als je mij vraagt: zit ik er nu mee
als ik hun leugenachtige gelaat zie?
Soms. Heb ik last van drift en blinde haat?

1.9 – Peter Knipmeijr

Soms heb ik last van drift en blinde haat,
bijvoorbeeld na het lezen van Jacques Perk.
Dat is geen poëzie maar Duivelswerk,
nefastisch en niet zuiver op de graat

Het is geen dichten, maar verdacht geblaat,
een duister vloeken in een lege kerk
Te kort voor mooi, te lang voor op een zerk,
een soort van Willem Kloos in het kwadraat.

Voor mij is al één regel lang genoeg,
zo zweverig, pedant en zo banaal.
Ik tracht zijn verzen steevast te verdringen.

Ik troost me met een biertje in de kroeg
en denk als ik de rekening betaal:
de lauwe wind zweeft aan op lome zwingen.

1.10 – Jacques Perk

De lauwe wind zweeft aan op loome zwingen
en spartelt door de loovers der abeelen,
die ritselend de zonnestralen streelen,
die 't water en zijn hellen glans bezingen.

Hoor! hoe in 't veld de leeuweriken kweelen!
In de' oofthof, waar de geuren 't al doordringen,
daar zwerven met haar mee de zwervelingen,
de vlinders, die om bloem en bezie spelen.

Mijn ziele zweft als zij, maar kan niet vinden.
Zij ziet, hoe alles zich door iets voelt binden,
en voelt zich vrij..... De rijpe vrucht, gespleten

bij 't smakken in het zand, is vrij. We ontvangen
den dood, terwijl we 't vrije Zijn erlangen:
Ik kan, ik kán Mathilde niet vergeten!

1.11 – Martijn Neggers

Ik kan, ik kán Mathilde niet vergeten:
haar naam staat op mijn arm getattoeëerd.
De spelling (zonder H), óók nog verkeerd...
Tsja… Vroeger had ik meisjes bij de vleet, en

ze wilden allemáál wel met me daten…
Die tat had ik als grap erin gepeerd.
Mijn schade, en ook schande heeft geleerd:
de grappenmakers blijken vaak profeten.

Mijn leven is een zoektocht naar een wending,
want zonder een Mathilde ben ik niets:
een eenling met een hart van roestvrij staal.

Een vrouw fungeert niet graag als tweede zending
dus zoek ik troost; een antwoord op mijn witz.
Ik ben zo bang dat ik voorgoed verdwaal…

1.12 – Jan de Jong

Ik ben zo bang dat ik voorgoed verdwaal…
in kunstwerken van dichters en atleten
die met gestamel of met een gespleten
verhemelte proberen mijn banaal

een beeld van schoonheid in een vreemde taal
in 't hoofd te rammen zodat ik bezweet en
vermoeid en van een duivelsoor bezeten
slechts rijmers hoor, ik ken ze allemaal:

Piet Paaltjens en zo'n J.J.L. ten Kate
(om van een man als Beets maar niet te praten),
Geen troost biedt kunst van zulke vreemdelingen.

Dan liever nog 't gejank en het geblaf
van boxers, poedels, schoot- en kwijl- en draf-
gedrochten, teckels, staanders, labradingen.

1.13 – O.B. Kunst

'Gedrochten, teckels, staanders, labradingen,'
en daarna 'labradi' en 'labrodor.'
We kunnen samen met The Beatles zingen:
'Gedrochten, teckels, staanders, labradingen.

Yeah, labradi and labrador.' Ze gingen
van gek naar gekker: stultus, stultior.
'Gedrochten, teckels, staanders, labradingen,'
en daarna 'labradi' en 'labrodor.'

Je moet er echt niet aan denken dat die
John Lennon zich nou níet had ingespannen
de wereldvrede luidkeels te profeten.

Dan was er nóg meer oorlog. Dat is wat die
Verneiner van John Lennon had voor plannen.
Van 't wereldleed wilde hij niets meer weten.

1.14 – Martijn Neggers

Van 't wereldleed wilde hij niets meer weten:
'Blijf rustig,' zei mijn opa steeds, voldaan,
'Zelfs 't spaanse graan blieef staan in de orkaan.
Nie wieder blieft men tulpenbol te eten.'

'Moderne tijd is goed!' riep hij verbeten.
'Wij leven een gemoedelijk bestaan!
Die Weltschmertz overal? Laat gaan, laat gaan!
Ik ben een oorlogswinnaar, heb het breed en...–'

Mijn oma moest dat dan relativeren:
'Jouw uitspraken, dat zijn wel hele boude.
Het Grote Leed, dat raakt ons allemaal!'

Toch vond ze hoop, in literaire sferen
en zong (van proza heeft ze nooit gehouden):
'Sonnetten klinkt, u bent voor mij speciaal!'

15.1 – Meestersonnet

'Dus: klaar ermee – we poetsen nu de plaat.
De schoonheid schuilt in onvolmaakte dingen.
Het heeft geen zin om hoog of laag te springen...
Tja... Geeft de kunst het leven troost en baat?

Het leven is gewoonlijk desperaat.
Mathildes, Laura's, Rika's, Rosa's, Ingen:
(alsof de dames tsaam cantaten zingen,
soms) heb ik last van drift en blinde haat?

De lauwe wind zweeft aan op lome zwing,
ik kan, ik kán Mathilde niet vergeten:
ik ben zo bang dat ik voorgoed verdwaal…'

Gedrochten; teckels; staanders; labradingen –
van 't wereldleed wilde hij niets meer weten:
'Sonnetten klinkt, u bent voor mij speciaal!'

2.1 FF Negmeijer

Was mis ik oude examinatoren
die streng en hevig van zich laten horen
wanneer er een sonnet geschreven wordt
dat technisch noch qua inhoud kan bekoren.

Het schrijven van sonnetten is een sport!
De schrijver dient dan ook subiet beknord
die sjoemelt waar het even niet wil passen.
Ik pleit voor een sonnettenschoolrapport!

Een schooltraject van zes doorlopen klassen
voor grote stapels strafwerkpaperassen
en vingertikken met een liniaal.

Zo worden schrijvers onbetwist volwassen
en roepen ze tenslotte allemaal:
'Sonnetten klinkt! U bent voor mij speciaal'

2.2 – Johan Oosterman

Sonnetten klinkt, u bent voor mij speciaal.
Door u kan ik de grote helden eren,
welluidend is mijn lof voor wie presteren,
u bent het voertuig van mijn zegepraal.

Als dichter tooi ik mij met pet en sjaal
om langs de lijn de strijd te inspecteren,
te zien hoe de atleten zich daar weren.
Mijn liefde voor de sport is radicaal:

het liefste zie ik hanen bloedig vechten
en Schotten, werpend met een forse dwerg,
waarbij de ogen rollen in de kassen,

Zo zie ik liefst sportief vetes beslechten,
niet in een stadion, maar op een berg,
daar worden vele varkentjes gewassen...

2.3 – O.B. Kunst

Daar worden vele varkentjes gewassen,
in sport en spel en zo, want nummer 1
wordt over 't algemeen graag iedereen,
in Tour de France, of de TT in Assen,

of judo, maakt niet uit in welke klasse.
Maar als je bitch wil sporten is er geen
probleem, maar ik kom niet geheel alleen
(daar zul je dus een mouw aan moeten passen),

want ik heb liters sportdrank, kilo's doping,
en als het moet dan koop ik ied'reen om.
Ja, onsportief gedrag is mijn ontknoping,

ben ik zo slim, zijn zij zo oliedom?
Je zag de dopingscores na mijn plassen,
je ogen vielen bijkans uit de kassen.

2.4 –Jaap van den Born

Je ogen vielen bijkans uit de kassen,
geen tegenspeler kwam bij Hem aan bod.
Ze liepen dan daar een beetje voor piet snot.
Hij zweefde over gras en waterplassen.

Zijn geest heeft heel wat zaken witgewassen,
hij was de Heiland, Redder met zijn schot.
Als speler, coach, orakel, was Hij God,
aanbeden door een stoet van regenjassen

De komst van de komeet was onverwacht,
helaas was heel de mensheid toen verloren,
de botsing bleek voor de planeet fataal.

En Cruijff dan, die toch altijd Uitkomst bracht?
Helaas dorst men hem toen net niet te storen:
de Triniteit zat aan Zijn Avondmaal.

2.5 – Bas Jongenelen

De Triniteit zat aan Zijn Avondmaal
te denken aan het grote lot der mensen.
Met brood en wijn had Hij zich niets te wensen,
nou ja, misschien een brasem of een aal.

Hoe verder nu? Want dat is cruciaal.
Verveeld van steeds dezelfde sequensen,
bedacht Hij buitenstierlijke tendensen:
wie bouwt de allerhoogste kathedraal?

Zijn boodschap bracht Hij bij de Consecratie,
veroorzaakte daarmee veel consternatie!
De Middeleeuwers gingen aan de slag,

Ze deden alles wat er in hen lag.
Nee meer nog: alles deden ze driemaal.
De Grote Prijs: een wedren om de graal.

2.6 – Oscar van Asselt

De Grote Prijs: een wedren om de graal:
bolides die een asfaltlint rondsturen,
op volle snelheid langs de apex schuren;
de winnaar krijgt een fraai versierd bokaal.

Wees welkom bij dit circus van kabaal,
waar renners in elkanders slipstream gluren,
de achtervolgers in de konten turen.
Een waar coureur fixeert zijn blik anaal.

Je overall doorweekt, de blaas op knappen –
het komt met bakken uit de lucht vandaan –
geconcentreerd probeer je door te gassen.

Je neemt de bocht te wijd, voelt je verstappen,
glijdt tragisch in de zandbak naast de baan...
Je zult het hebben: nodig moeten plassen.

2.7 – Martijn Neggers

Je zult het hebben: nodig moeten plassen,
maar in de marathon loop je vooraan…
Je trainde om voor eeuwig door te gaan,
je moet vooruit, je mag geen tijd verbrassen.

Geen pauze laat zich in jouw schema lassen,
record na toptijd loop je naar de maan
om op dat erepodium te staan.
Een lijdensweg vol scheten en grimassen.

Je gaat hem winnen, op je laatste benen,
maar eervol? Tsja, dat blijft de grote vraag…
'Ach, what the fuck man, kleren kun je wassen.'

Het plas loopt heel opvallend langs je schenen,
de poep kruipt langs je korte broek omlaag,
je maar niemand gaat jou hier nog overklassen..8

2.8 – Peter Knipmeijer

Maar niemand gaat jou hier nog overklassen,
behalve nummer een, twee, drie en vier.
Je achterstand bedraagt al een kwartier,
het zijn zo'n vijfentwintighonderd passen.

Misschien moet je gewoon gaan klaverjassen,
gezellig, met een lekker glaasje bier,
Je zit wat en verrekt echt nooit een spier
en er zijn altijd pauzes in te lassen.

Er is geen reden om te lopen grienen,
je bent gewoon behoorlijk vetgemest
en mank en slap en niet zo heel speciaal.

De poedelprijs moet je wel echt verdienen
en volgens mij deed je niet echt je best,
dus kom maar lekker hier met die bokaal.

2.9 – O.B. Kunst

'Dus kom maar lekker hier met die bokaal,
Herakles.' Ajax wrijft zich in de handen,
gewapend tot en met zijn witte tanden,
hij droomde al van heel veel pracht en praal.

'Je zegt mijn naam niet helemaal normaal,'
was de repliek des and'res stoere helds,
met in zijn hoofd een grote somme gelds,
en zwaaiend met zijn Griekse sportsandaal.

In Sparta zijn ze allebei gekomen,
om daar gezamenlijk antiek te dromen
van overwinningstochten langs de gracht.

'De naam is Hérakles, Ajáx (mijn vriend).
Het leek of je de zege had verdiend,
maar toch: je hebt je kansen zelf verkracht.'

2.10 – Rudie Verbunt

'Maar toch: je hebt je kansen zelf verkracht.
Je moet verdomme van de taart afblijven!
De sponsors willen slechts de slanke lijven,
geen hongerbuikjes en geen volle dracht!

Kijk wat je nu alweer hebt meegebracht:
een broodje tapenade vol olijven
en pizza, döner, friet en bamischijven,
nog even en je bent rijp voor de slacht!'

Zo tiert de handpop van je zusje Rens,
een zacht secreetje dat je steeds weer zegt:
'Je deugt niet, nee, je bent de rotheid zelve.'

Ze houdt je fit, door háár heb jij geen pens,
je rent je rot, je vloekt, je springt en vecht,
opdat jij je met prijzengeld bedelve...

2.11 – Hilde van Beek

Opdat jij je met prijzengeld bedelve,
Olympisch hoge toppen zou bereiken,
met goudgekleurd medaillewerk zou prijken
(jij ging voor negens, tienen, zelfs voor elven),

dorst niemand toch meer denken aan zichzelve?
Moest iedereen en alles voor jou wijken?
Opdat jij met de eeuw'ge roem kon strijken?
Een eerste overwinning? Nouja, wel, ve-

nijnig, nee, zo tracht ik niet te klinken,
maar 't laat nu al een tijdje op zich wachten.
Wanneer gaan wij eens het Wilhelmus horen?

Wanneer nu eindelijk champagne drinken?
Jij was het toch: getraind talent vol krachten?
Jij moest en zou, jij was toch uitverkoren?

2.12 – Martijn Neggers

Jij moest en zou, jij was toch uitverkoren?
Jou kwam toch louter maar triomfen toe?
Jij was toch wars van regels en gedoe?
Jij wist toch van de Teigers en Ioren?

Van 'Loof de heer en geef munitie door' en
jouw leven was toch één groot succès fou?
Ik zeg je, zwaar afatisch, nu de clou:
woe bollen brondt, doe zot moor op de bloren…

De hoogmoed kwam je tergend voor de val
het toonde ze – en in hun hoogste staat.
Dit heb ik bij mijzelve overdacht:

de beste stuurlui staan aan lager wal.
En jij? Jij weet toch ook wel hoe dat gaat?
Je zucht alleen nog maar, en jammert zacht..

2.13 – Martijn Neggers

Je zucht alleen nog maar, en jammert zacht:
'Mijn dagen zijn een feest van tweede plekken.
Hoe ver kan mijn talent nog verder rekken?
Ik rek en strek en beuk met man en macht,

maar nooit heb ik iets met succes volbracht…
Ik durf niet eens een baby te verwekken,
te bang dat ik mijn DNA laat lekken
en nog zo'n leven vol van treurnis wacht'

Maar op een kruising sprak je van de week
de Heere Lucifer. Beëlzebub
beloofde je met glorie te bedelven:

'Je hoeft alleen hieronder maar te tek-
enen, dan hoor je eeuwig bij mijn club!
Ik zweer het je, ik ben de onschuld zelve…'

2.14 – Martijn Neggers

Ik zweer het je, ik ben de onschuld zelve!
Geen epo, doping, zelfs geen snuifje coke;
volkorenbrood, een pastaatje met look.
Mijn lichaam is de mijn waaruit ik delve!

Een tempel van koepels en gewelven,
een kachel, die'k met druivensuiker stook,
totdat ik van de noeste arbeid rook.
Wat zou u mij dan nu met tests bedelven?

(Een uurtje later werd het duidelijk:
de fietser reed niet slechts op havermout,
de arts van dienst liet zich niet ringeloren:

'Al is het alles wat ik ooit bereik:
examineer hem – werkelijk… Die man is fout!
Wat mis ik oude examinatoren…)

15.2 – Meestersonnet

'Sonnetten,' klinkt, 'u bent voor mij speciaal –
er worden vele varkentjes gewassen!'
(Je ogen vielen bijkans uit de kassen,
de Triniteit zat aan Zijn Avondmaal.

De Grote Prijs, een wedren om de graal.)
Je zult het hebben: nodig moeten plassen,
maar niemand gaat jou hier nog overklassen,
dus kom maar lekker hier met die bokaal.

Maar tóch: je hebt je kansen zelf verkracht,
opdat jij je met prijzengeld bedelve.
Jij moest en zou, jij was toch uitverkoren?

Je zucht alleen nog maar, en jammert zacht:
'Ik zweer het je, ik ben de onschuld zelve...
Wat mis ik oude examinatoren...'

3.1 Jaap van den Born

Soms denk ik: werk'lijk alles is verloren.
Geen mens b'heerst nog d'eenvoudst'g'examenstof,
want't' internet maakt iedr'een bollebof.
Geen st'dent hoeft nog een onvoldoend' te scoren.

Die opkomst heeft all'hersencellen b'vroren.
Techniek b'dient d'mens, maakt iedr'imb'ciel tot prof
en ieder g'lijk, al lijdt j'aan Korsakov.
U klaagt? Ach, g'leuter: j'og'n zijn toch geen oren?

Want ja, dit geldt ook voor de verstechniek:
wat haat ik toch die stomme apostrof!
Die komt maar steeds mijn leesplezier verstoren.

Elisie is een pest in de metriek.
Techniek gaat ook verlóren, denk ik dof,
wat mis ik oude examinatoren...

3.2 – Meester Alex

Wat mis ik oude examinatoren,
zij hadden van het internet geen weet.
Online vonden we truucjes zeer compleet
met wijzen om de lessen te verstoren.

Helaas is deze tijd nu wel verloren;
aan websites heb je dus geen ene reet,
ook oude mannen zijn reeds up-to-date,
ze weten wat je doet gaan van te voren.

Nu moet ik zelf de stof gaan bestuderen:
hoe schrijf ik toch een goedlopend sonnet?
Fuck die sonnet man, Facebook roept me toe.

Nee kut, laat ik het toch maar weer proberen,
nadat ik iets op Twitter heb gezet.
Waarom ben ik de laatste tijd zo moe?

3.3 – Joost Peters

'Waarom ben ik de laatste tijd zo moe?'
De leider zat bij voortduring te gapen,
het liefst zou hij een winter lang gaan slapen.
De deur op slot, de luiken stevig toe.

De oorlog bleek een grap, maar zonder clou,
zijn volk een bende losgeslagen apen,
een bonte stoet van niet zo stoere knapen,
blondines met de gratie van een koe.

Hij trekt de deken op tot aan de kruin
en krabt een aan zijn kruis en aan zijn kinnen:
'Een massamoord? Misschien dat ik dat doe.'

's Nachts droomt hij van een continent in puin,
maar 's ochtends is hij snel alweer bij zinnen:
'Een kernbom bouwen is een hoop gedoe.'

3.4 – Peter Knipmeijer

Een kernbom bouwen is een hoop gedoe,
vandaar dat weinigen zich eraan wagen,
je redt het niet met timmeren en zagen,
ook is het in veel kringen nog taboe.

Op feestjes doet men er het zwijgen toe
als ik vertel dat ik soms hele dagen
plutonium kleur met emulsielagen.
Het maakt me eenzaam, afgestompt en moe.

Maar ooit zal ik mijn eigen bom bezitten!
Dan ga ik naar mijn oude basisschool,
dat heb ik met een zware eed gezworen.

Ik pak ze terug, die nare kankerpitten,
je echter de meester en steeds met apekool,
nog droom ik 's nachts van roe en ezelsoren.

3.5 – Hilde van Beek

Nog droom ik 's nachts van roe en ezelsoren
al weet ik wel – dat is al uit de tijd
met al die cyberhaat en cybernijd.
Ik lijk in de verkeerde eeuw geboren.

Maar goed, die bom, dat heb ik afgezworen.
Nooit blonk ik echt uit in handvaardigheid,
dus vanaf nu een digitale strijd.
Ik hack en spam en spy als nooit tevoren.

Mijn oudexaminator ga ik pakken,
die mij voor informatica liet zakken.
Ik blaas – anonymous – hoog van de toren.

Dus hier! Een virus. Daar! Een phishing mail.
Denk dat ik me voorlopig niet verveel.
De zoete smaak van wraak kan mij bekoren.

3.6 – Quirien van Haelen

De zoete smaak van wraak kan mij bekoren,
weet ook mijn neonazigabber-ex.
Ze hield van eigen volk en Nike Air Max,
van pep en bier en blank en kaalgeschoren.

Nu neem ik wraak door zwarte gjals te scoren
– ooit deed ik enkel zwarte bomberjacks.
Nu splijt ik aziaatjes, mocro's, blacks
en app haar pics met spleetoogjes en moren.

Ooit leefden we voor blank en voor de bass,
we riepen 'oe' naar elke schoorsteenveger.
Totdat ze zei, 'Ik ben je matje moe.'

Ik blijf geloven in het master race,
in één ding ben ik echter niet een neger:
mijn liefdesleven is een ratjetoe.

3.7 – Harrie van Rooy

Mijn liefdesleven is een ratjetoe,
van teugelloze lusten en scabreus
gewroet: al wat ik doe is schandaleus.
Slechts het taboe dat is voor mij taboe.

Mijn geest is vlees, wat wil je dat ik doe?
In alles haast steek ik mijn ezelsneus.
'k Ontzie er niets, want het moet rigoureus.
De buren horen vaak een lijzig: 'Boe.'

Mijn leven spat in zieke waan uiteen.
Ik ijl dat ik een grijze ezel ben –
ik wil wel leven maar ik weet niet hoe.

Ik loop 's nachts door mijn eigen schimmen heen:
een kip bemin ik, zeven geiten, en
mijn vrouw is een enorme dikke koe.

3.8 – Bas Jongenelen

Mijn vrouw is een enorme dikke koe,
maar vroeger hadden wij elkander lief.
Zij was van mij, ik was haar hartendief,
doch het ging mis, ik zal u zeggen hoe.

Mijn vrouw en ik, het was een amour-fou,
we leerden elkaar kennen – ooit – per brief,
maar jaren later werd zij offensief,
die ene nacht riep zij me loeiend toe:

'Je weet dat ik je liever niet zal hinderen,
maar toch vraag ik je nu of je wilt minderen
met dat zo fucking irritante tinderen.
Het gaat nu niet om mij, maar om de kinderen.'

'k Besloot haar dus die nacht dan maar te smoren…
Laatst zag ik weer een keer het ochtendgloren.

3.9 – Peter Knipmeijr

Laatst zag ik weer een keer het ochtendgloren,
nadat ik heel de nacht had opgezeten.
Ik had verdomme beter moeten weten,
maar heel mijn C-schijf had van die sectoren

waardoor mijn Windows keihard was bevroren.
Mijn BIOS was ook danig aangevreten,
ik was onthand en slaakte zwakke kreten
en zonder headset kon geen mens dat horen.

Eerst dacht ik nog: een kwestie van herstarten,
maar op mijn scherm kwam 'Dit kan even duren.'
Waarop ik een herstelpunt heb gezocht.

Nooit ben ik in mijn leven zo getart,
het duurde en het duurde vele uren.
De drank is op, zelfs al het vieze bocht.

3.10 – Bas Jongenelen

De drank is op, zelfs al het vieze bocht.
We zitten neder, nogal droef te moede.
Ik vraag, terwijl 'k het antwoord al bevroedde:
'Mijn kalfje, is er zelfs geen mosselvocht?'

'Dè hèdde gè toch zéékers nie gedocht?'
Zij schenkt mij eigenlijk altijd het goede,
vanavond overheerst bij ons de woede.
Zoals in: 'Wéér geen Elfstedentocht?!?!'

'k Ga op mijn tablet Mainzer beobachten
(Geloof hierna dus niets van wat ik zeg).
In drank is er voor mij al lang geen troost.

De internetverbinding zegt mij 'Proost',
want zonder netwerk ben ik van de leg.
Ik ben een nerd, in 't diepst van mijn gedachten.

3.11 – Martijn Neggers

Ik ben een nerd, in 't diepst van mijn gedachten.
Daar klop ik mij dan maar mee op mijn borst,
online, daar kan ik leven als een vorst,
al heeft men over mijn persoontje klachten

en heb ik verder slapeloze nachten,
wat kan het schelen? Helemaal geen worst!
Goed, ik ben eenzaam, ik lijd kou en dorst –
maar toch kan gamen al mijn leed verzachten.

Mijn pokémon, dat zijn mijn beste vrienden
en Mia zei het volgens Gorki al:
'Och lieve jongen: niemand gaat verloren.'

Mijn lot dat komt mij toe, zo ik verdiende.
In 't echt leef ik mijn leven arm en smal;
mijn dagen op het net zijn naar behoren.

3.12 – Oscar van Asselt

Mijn dagen op het net zijn naar behoren.
Op één vlak blijf ik thans een rare piel:
sociale media zijn niet mijn stiel,
het kan, eenvoudig, mij niet zo bekoren.

Voor mijn identiteit geen metaforen,
zocht mijn contacten niet in een profiel
(doch in een solitair bestaan verviel)
noch Facebook kon mijn eenzaamheid verstoren.

Lief broertje van me, ons contact verwatert,
't Is tijd om daar iets tegen te gaan doen.
Ik heb voor jou mijn ziel alvast verkocht

aan satan in zijn web. Vroeger of later
zijn wij bevriend, wordt alles net als toen.
En (vind ik leuk:) wat toekomst brengen mocht.

3.13 – Marino van Liempt

En (vind ik leuk:) wat toekomst brengen mocht
of (vind ik minder:) vroeger brengen gaat.
Het lijkt zo leuk: een tijdreisapparaat
als met een kruisbroek in een spijkertocht.

Bereis de kosmos door de binnenbocht
met één groot voordeel: nooit een keer te laat.
Je neemt een dorm(-) of wormgat als je gaat;
'k heb achtentachtig mijl per uur gelogd!

Wat moet ik met die snelheid van het licht?
En word ik dan een rupsje-nooit-genoeg?
Ik waak wel eens in zeer doordachte nachten.

't Verlangen gaat toch naar meer overzicht,
ik baad in bed terwijl ik zwijg en zwoeg,
ik denk wel eens in zeer doorwaakte nachten.

3.14 – Peter Knipmeijer

Ik denk wel eens in zeer doorwaakte nachten
met rimpelzak en ademhalingsklachten
aan zaken als de cirkelkwadratuur.

Het is een meer dan serieuze zaak.

Ik raak geregeld meer dan overstuur
van al mijn vicieuze dwanggedachten.
Geen cijfer kan mijn zielenpijn verzachten
en dat gaat aan je knagen op den duur.

Het is een meer dan serieuze zaak.

Ik heb een haast onmogelijke taak,
ik ben een kraai boven het sloffe koren.
Kortom, ik ben gewoon weer eens de Sjaak,
voor mij geen pret of wereldlijk vermaak.
Soms denk ik: werk'lijk alles is verloren.

15.3 – Meestersonnet

Wat, mis ik oude examinatoren?
Waarom ben ik de laatste tijd zo moe?
Een kernbom bouwen is een hoop gedoe?
Nog droom ik 's nachts van roe en ezelsoren,

de zoete smaak van wraak kan mij bekoren:
– Mijn liefdesleven is een ratjetoe;
– Mijn vrouw is een enorme dikke koe;
– Laatst zag ik weer een keer het ochtendgloren;

– De drank is op, zelfs al het vieze bocht.
Ik ben een nerd, in 't diepst van mijn gedachten.
Mijn dagen op het net zijn naar behoren

en vind ik leuk wat toekomst brengen mocht?
Ik denk wel eens in zeer doorwaakte nachten.
Soms denk ik: werk'lijk alles is verloren.

4.1 Peter Knipmeijer

Mijn levenslied is schril en atonaal
met af en toe wat droevige akkoorden
en alle mensen die mijn zang ooit hoorden
verlangen nu naar galg en folterpaal.

Mijn poëzie is arm en gutturaal,
mijn innerlijk kompas kent slechts het Noorden,
ik trek het liefst naar barre, koude oorden
en hijs wel zeilen, maar gescheurd en vaal.

Ach, graag was ik een blijer mens geworden
met goeie grappen en een blij gemoed,
een man die voor het leven is geboren.

Ik kan het niet. De allerzwartste horden
verlangen naar me en ze ruiken bloed.
Soms denk ik: werk'lijk alles is verloren.

4.2 – Bas Jongenelen

Soms denk ik: werk'lijk alles is verloren:
- de prille wegen om aan de tijd t'ontkomen;
- en Bergen / Zoom is niet meer van de vromen;
- mijn auto werkt ook niet meer naar behoren;

- de voetbalclub ontbeert zijn hoofdsponsoren;
- er hangt geen enkel blad meer aan de bomen;
- geen ziekte-polis dekt nog haptonomen;
- een kutboek is dat Koning van Katoren.

En nu verwacht u zeker nog een wending?
Vandaag heb ik geheel geen drang tot zending,
een volta zit er hier dus mooi niet in.

Dan ga ik nu maar aan de tonic-gin,
En word ik in mijn eentje stierbezopen…
- Ik heb geen vriend om ver voor om te lopen.

4.3 – Martijn Neggers

Ik heb geen vriend om ver voor om te lopen,
maar ach, wat is een vriend nog in dit land?
Een facebookpost, ter grootte van een krant?
Ik heb geen vriend om luid en halfbezopen

een nachtelijke kapsalon te kopen,
te zingen: 'Kameraden, hand in hand'
te schreeuwen, na het drinken, moord en brand
of samen op iets beters te staan hopen.

Wat heb ik dan (een mens wil samenleven)?
Ik heb een handpop en ik noem hem Rens,
is uit de winkel, op mijn hand gekropen.

Ons vriendschap is van nemen en van geven,
gelijk een vriendschap van een mens tot mens.
Ja, vriendschap is wel degelijk te kopen.

4.4 – Lennard van Rij

Ja,vriendschap is wel degelijk te kopen,
al maakt mijn handpop Rens de vriendschap duur:
in menig poppenhuis speelt hij met vuur;
ziet hij een kinderfiets, moet hij hem slopen.

Soms vangt hij aan zijn kleertjes los te knopen
en toont zijn pink – ik sla een pleefiguur
en kleine meisjes raken overstuur
en Rens laat alle boetes voor me open.

Op zich niet erg, maar deze querulant
kan beter uitdelen dan incasseren;
hij raakte laatst een dame aan (van voren)

en zij brak toen zijn nek en ook mijn hand.
Had ik maar iemand die zich kon verweren,
een vriend van het kaliber dikke gore...

4.5 – Martijn Neggers

Een vriend van het kaliber dikke gore,
hij zuipt je uit, en schijt over je bank.
Nog weken zit je in zijn darmenstank.
Hij is – hoe zegt men dat? Van oog en doorn?

Ik ben voor hem zijn vanger in het koren
en och, ik heb wel moed, maar zij is lank.
Ons vriendschap, die is zinnig (edoch krank-).
Ik denk soms: goed gezeept is half geschoren.

Maar hem? Ik kan hem schieten af en toe,
hij lacht me uit, bespot mijn dialect…
Is vriendschap slechts een laatste rest folklore?

Hij maakt me radeloos, verdrietig, moe.
Hij blijft die lul met – met alle respect –
een grote neus en mond, en grote oren.

4.6 – Bas Jongenelen

Een grote neus en mond, en grote oren,
dat haar… dat haar… er was iets met dat haar:
weerborstelig en stinkend, echt heel raar.
De stem was vreemd, daar was iets aan te horen.

We hadden afgesproken ruim tevoren,
dus ging ik verder, zonder veel bezwaar.
De situatie werd mij plotsklaps klaar:
Het was de boze wolf, ik was verloren!

Wat was ik toch een kalf, dat ik gedacht had
dat ik de wolf tot vriend zou kunnen houden.
Nadat de wolf mij vreselijk verkracht had,
had hij mij likkebaardend opgesnoepen.

Ga daarom nooit door bossen en door wouden,
je kunt je beter maar meteen opknopen.

4.7 – Daniëlle Diemel

Je kunt je beter maar meteen opknopen.
En sterf in 't woud bemost en dof aan d'eik,
Daar hang je dan: het schier verhangen lijk,
zo zal je het dan met de dood bekopen.

De zware tak buigt tot het pad belopen
een mus die hipt verbaasd op d'tak lieflijk.
Die tak verdroeg niet langer 's mans gezeik:
een plof ter grond, niet met de dood bekopen

Verbaasd kijk jij nu rond, verlicht gemoed,
de zware tak en ook je ego knakt.
Zo kom je uit het spattend slib gekropen

en wie reikt jou aldaar de hand, het moet
menslievendheid zijn, hulp voor d'man verzwakt.
Mijn beste vriend en ik, twee filantropen.

4.8 – Rutger Kiezebrink

Mijn beste vriend en ik, twee filantropen,
besloten ooit: we schrijven flirt-lyriek
met daarbij hemels klinkende muziek,
want daarvoor staan toch alle harten open.

Maar serenades brengen 'aan twee jopen'
bleek niet te werken als versiertechniek.
Ze wilden 'iets gewoons', die vrouwenkliek,
want hier was echt 'geen touw aan vast te knopen.'

Was will das Weib? Dat lieten ze wel merken:
'Uit eten, naar de film, een dagje strand:
dát is nou iets wat ons wel kan bekoren.'

Al lijkt het saai, het bleek toch wel te werken.
Dat lyrisch zingen is beëindigd, want
geen vrouw die het van ons nog wilde horen.

4.9 –Martijn Neggers

Geen vrouw die het van ons nog wilde horen,
maar, och, het gaf ons niets: wij waren één.
'Een matenloze man is maar alleen,
een kameraadschap laat zich niet verstoren.

In vriendschap gaat een kerel nooit verloren,
dus, dames, doet uw diensten en ga heen!
Ons snikkel en ons hart zijn als van steen –
vertrek dus na het duwen en doorboren.

Of nee, blijf hier, wat kan mij vriendschap schelen?
Is liefde niet wat ieder mens verdient?
Laat jij, mijn vrouw, laat jij mij dan bevrijden.

Mijn vrouw, mijn hart bloedt – kom het nou toch stelen.'
'Geen mens zo deserteerbaar als een vriend,'
dit is wat wij dan telkens maar weer zeiden.

4.10 – Jaap van den Born

Dit is wat wij dan telkens maar weer zeiden
als weer een keer met vaatwerk was gestunt
en ik haar 'Koe!' genoemd had, zij mij 'Rund!':
'Jij nog een wijn? We mogen toch niet scheiden.'

Hoe bitter ook de tranen die we schreiden,
Gods Woord kent geen genade op dit punt.
Hoezeer de wet ons ook de vrijheid gunt:
waar Hij verbindt komt niemand tussen beide.

De toekomst is onzeker, hoor ik zuchten
en niets is er, wat echt voorspelbaar is.
O nee? Nou, ik blijf bij dat takkewijf.

Al dreigen rampen, zware onweersluchten
en is het lot der mensheid ongewis:
één ding is zeker en staat buiten kijf.

4.11 – Martijn Neggers

Eén ding is zeker en staat buiten kijf,
het is misschien alweer een tijd geleden
dat hij en mijn vriendin het stiekem deden.
Hij zat aan haar, die sloerie van een wijf.

Hij wierp zich op haar met zijn gore lijf,
hij heeft haar toen – en zij heeft hém bereden,
Het zwaard, en (u begrijpt het wel) de schede.
Ik heb het. Ik schold die klootzak stijf!

Hij was mijn aller allerbeste maat
en 'was' zeg ik dan, fel en onverdroten
in klare woorden en in ferme taal.

Als ik alleen al denk, vervuld van haat,
hoe hij aan haar, en met zijn gore poten…
Ik steek mijn ogen uit en krab me kaal!

4.12 – Jan de Jong

Ik steek mijn ogen uit en krab me kaal!
En strijd manmoedig tegen luis en neten,
opdat niemand de veldslag zal vergeten
die leven terugvoert tot een sterk verhaal.

Waarom toch kunnen wij die oude vete
van schurft en pokken, pus van gloeiend staal,
en drankverslaving en een hoop kabaal
niet laten lopen in de stroom der Lethe?

Hier zitten wij als Job zat op een vaalt
en drinken droef een glas op beet're tijden
en kijken om ons heen maar niemand taalt

naar ons zodat wij eeuwig moeten lijden.
Waarom, Heer, krijgt een man die krabt en kaalt,
niet eens meer boze blikken van de meiden?

4.13 – Marco Martens

Niet eens meer boze blikken van de meiden?
Nee, niemand durft ertegen nog te strijden.
De politiek conservatieven zien
het niet graag, revolutie is bevrijden.

Dus knoop nou je BH los, Josefien
en dump je onderstukje bovendien.
Vrouw, maakt uw lingerie van kant (of zijde)
en spiegelt u aan menig magazine.

Als vader waak ik wel voor dat verdrijf,
dat naakt dat is bedoeld om te plezieren,
plaats balkjes voor de tieten, op de doos

en censureer de hiphopvideo's,
blokkeer voor haar het bloot maar laat ons vieren
hoe zij tot stand kwam in haar moeders lijf.

4.14 – Anne-Marie Maartens

Hoe zij tot stand kwam in haar moeders lijf?
Nou, luister goed ik kreeg het niet cadeau,
na 't overleg kwam ze op mijn bureau,
't lokaal van bio: ons geheim verblijf.

Mijn hand streelt uiterst zacht de schijf van vijf
haar lippen vol van mondeling, Cointreau,
geen straf maar wel pakslaag met de plumeau,
ze zingt en galmt mijn naam door heel 't bedrijf.

Dan eindigt plots ook mijn halléluja,
haar stem verstomt, verdomd ze gaat, die snol!
Uit dit eenmalige bilateraal:

het kind noemt mij 'meneer' en haar 'me ma',
kapot en schel weerklinkt de bel op school
mijn levenslied is schril en atonaal.

15.4 – Meestersonnet

Soms denk ik, werk'lijk alles is verloren:
ik heb geen vriend om ver voor om te lopen.
Och… Vriendschap is wel degelijk te kopen
(een vriend van het kaliber vette gore:

een grote neus en mond en grote oren –
je kunt je beter maar meteen opknopen...)
Mijn beste vriend en ik, twee filantropen;
geen vrouw die het van ons nog wilde horen...

Dit is wat wij dan telkens maar weer zeiden:
'Eén ding is zeker en staat buiten kijf!
Ik steek mijn ogen uit en krab me kaal!

Niet eens? Méér boze blikken van de meiden?
Hoe zij tot stand kwam? In haar moeders lijf!'
Mijn levenslied is schril en atonaal…

5.1 Hilde van Beek

Het blijft een godsonmogelijk verhaal
van hoe ze dat toch flikken in de keuken;
die mannen staan daar borden op te leuken,
die Jamies, Ottolenghis: allemaal.

Terwijl bij mij een ei is al fataal.
Het eindigt met een koekenpan vol deuken.
Al volg ik heel zo'n boek receptenspreuken
van Braakhekke ofzo: catastrofaal.

't Gemak waarmee die gasten vis fileren
en zo grossierend in het leven staan,
daar past een lofdicht op hen allemaal.

Vergleken bij successen van die heren:
mijn sausje schift, mijn biefstuk brandt weer aan:
mijn levenslied is schril en atonaal.

5.2 – Hanneke Willemstijn

'Mijn levenslied is schril en atonaal,'
zo kakelt dat de plofkip, als ze danst,
zich met vriendinnen in een hok verschanst
daar pikt en scharrelt; iets te amicaal.

Zo'n kippenleven blijft ietwat banaal:
zoals zij met een vreemde vogel sjanst,
zich met die grijze gans steeds voller schranst;
de maïs wordt hen uiteindelijk fataal.

Geleid door smaak en niet door vals berouw
kies ik mijn dis zoals ik ben gewend,
want ik ben nog lang niet uitgegeten.

Al word ik her en der voor gek versleten,
vreet ik gewoon zoals een echte vent:
ik hou niet van Max Havelaargemauw.

5.3 – Bas Jongenelen

Ik hou niet van Max Havelaargemauw,
en fair-trade kan me ook gestolen worden.
En olieplatforms in de Noorse fjorden?
Heel graag, want (Hopla!) weg ermee en gauw.

Milieuproblematiek vind ik te flauw
voor woorden. Lekker eten op de borden
(ik hou van rijkdom, niet van bedelorden):
punt uit! En verder kijk ik niet zo nauw.

Het sprookje van Saïdjah en Adinda,
kijk, dát verhaal dat scoort bij mij een plus.
Ik krijg me toch een flinke trek van jouw

en mijn koloniaal verleden (Pinda!).
Ik hou van eerlijke producten, dus
laatst kocht ik bij de slager een karbouw…

5.4 – Peter Knipmeijer

Laatst kocht ik bij de slager een karbouw,
verpakt in mooie schoongemaakte moten
en ook de staart, de tong en nog vier poten
bijeengebonden met rolladetouw.

Niet dat ik elke dag zo'n beest verstouw,
of hier obesitas loop te promoten,
maar ach, het arme dier was doodgeschoten
en lekker eten overstemt de rouw.

Je eet iets op, of je wordt opgegeten.
En liever ben ik jager dan een prooi,
ik ben daarin misschien wat cerebraal.

Zo sus ik wat er knaagt aan mijn geweten:
het leven is verrukkelijk en mooi
en ergens wacht eenieders galgenmaal.

5.5 – Arjan van den Ende

En ergens wacht eenieders galgenmaal.
Probeer met die gedachte wat te eten.
Ik sidder en laat alleen scheten,
en in het leger was ik nog Generaal!

Ik vind dit alles echt een grof schandaal,
want hadden we dit vooraf al geweten
dan was ik nooit in deze cel gesmeten.
Geef mij dat kippetje maar helemaal,

dan kan ik wegdromen van die proleten
en ruik ik veel meer dan mijn boutjes.
Een goed diner is mijn Heilige Graal!

En ouderdom dat komt toch met gebreken?
Wie zit er nou tussen al die oudjes?
Ik eet niet graag in die bejaardenzaal.

5.6 – Rudie Verbunt

Ik eet niet graag in die bejaardenzaal,
het is er veel te warm, 't stinkt naar kool,
die ouwe wijven daar zijn té frivool
en trots op hun gemeente Roosendaal.

Het eten is waar ik het ergst van baal,
het vlees is taai, een ouwe leren zool,
de kok is vast en zeker een mongool
en hoest en kucht gewoon soms in de schaal.

Het leven leek me niet de moeite meer
maar toen ontdekte ik het zwembad weer:
Cocagne in een oud aftands gebouw.

Beschouw de fauna met een duikbril daar
als Attenborough in een jubeljaar:
'De oester baadt in water, 't liefst wat lauw.'

5.7 – Anne-Marie Maartens

De oester baadt in water 't liefst wat lauw,
hij speelt zijn spel heel scherp, zeg, hard to get.
't Begint met rapen, dan het kraken met
de blote handen eerst een flinke douw.

Met kracht de punt van 't mes in 't witte grauw,
de schelp splijt dun, 't weekdier lijkt gered,
maar 't glinst'rend parelmoer houdt hij bezet
tot aan mijn mond: 'wacht, zeeuw, adieu ci ciao!'

Want weerloos glijdt een platte of de creuse,
vol vocht van zee, de oceaan, la mer,
heel zachtjes naar beneden, geen berouw.

Verdronken met de wijn, ik heb geen keuze.
Wat rest, is lust en flessen vol sancerre,
ik heb vannacht gedronken, ik was blauw.

5.8 – Bas Jongenelen

Ik heb vannacht gedronken, ik was blauw.
'k Belandde op een heel bevreemdend feest:
een western-party, man dat was een beest!
En alle caballeros en de cow-

boys maakten een herrie van heb ik jou
daar. Maar (en dit bevreemdde nog het meest)
geen vrouw was er gezien, noch ooit geweest.
De mannen aldaar lustten mij wel rauw.

Doch ik had eerst nog helemaal niets door,
totdat ik werd gewaarschuwd in mijn oor.
Op slag werd ik toen het feestje heel fecaal.

Ik werd de dag erop zo heel vroeg wakker
met honderdduizend pijnen aan mijn kakker.
Van country wordt mijn hol nog immer schraal.

5.9 – Oscar van Asselt

Van country wordt mijn hol nog immer schraal:
tortillawraps met veel cayenne ertussen,
de brand laat zich met yoghurt kwalijk blussen.
Voor de verlichting van mijn darmkanaal

zuig ik de sappen uit Gods totempaal.
De smaak van poëzie! Mijn driften sussen
de blote kont der kunst te mogen kussen
heeft iets verheffends, geurend naar sacraal.

Maar wat gebeurt er als het andersomme –
het evangelie van het vasten – met
Latijn van vissers in je keelgat staart?

Vocabulaire dat rijmt op godverdomme
komt mij de strot niet in, zo Frans als: Et
je suis Dieu, hommes, staat op mijn dichterskaart.

5.10 – Martijn Neggers

Je suis Dieu, hommes, staat op mijn dichterskaart.
Maar dichten? Ho maar, morgen, zucht ik, mórgen...
Mijn inspiratie veilig, opgeborgen
voor dagen als in februari, maart.

Eerst een absynthje! Ik pluk aan mijn baard
en trek mijn coltrui recht en maak mij zorgen
om wereldleed, hoe men mijn ziel wil worgen
en aan de drempel staat van huis en haard –

wat ben ik toch een waardeloze vent:
procrastinatie blijft mijn leven krenken
(maar zo'n gedicht, dat is geen kinnesinne).

Genoeg met uitstel! Nu is het moment!
'De Sint zat luid en hardop te bedenken –
Opeens bedacht hij zich hoe te beginnen.'

5.11 – Jan Couwenberg

Opeens bedacht hij zich hoe te beginnen.
Schei uit met die erosie in zijn brein,
welaan, zijn wraak zal zoet en vurig zijn,
bemerkt hij, die de spijs zal gaan beminnen.

Het valt niet mee een dis te gaan verzinnen
die weerzin wekt zo bitter als azijn
en toch te appeleren aan een fijn
en zoet gebaar dat paait den tong van binnen.

Zo veel als smaken die er ook toe doen,
zijn monden die gesloten moeten houden,
het scheelt allengs een zenuwziek kabaal.

Want lullen over smaak moet op rantsoen,
het moet gezegd, maar dan ook stil gehouden:
concensus-eten leidt tot veel gedraal.

5.12 – Benjamin N. Vis

Concensus-eten leidt tot veel gedraal:
het plan gemaakt, tot executietijd
waar kooktalent niet slechts op schrift gedijt.
Dineren is gezellig eten. Faal!

Verjaardag vieren moet met allemaal.
Zodra ik tracht te mediëren glijdt
de groep, profaniteit welhaast bevrijd,
af tot tumultueus getier. Ik baal!

Ik hunker naar beschaafd bezoekgedrag:
besef dat fuiven met fatsoen, de kost
omarmt hoewel de maaltijd matig aardt.

Een restaurant voorziet in keus, gelach.
De beste smaak en netjes uitgedost,
'k was jarig maar er wilde niemand taart.

5.13 – Rosanne Hertzberger

'k Was jarig maar er wilde niemand taart.
Hij was niet zelf gemaakt, niet authentiek,
van kleurstof en van gluten word je ziek
en sowieso was hij verkeerd gegaard.

Met Greta eet ik nooit meer een BigMac,
Margrietje blieft geen vlees, Nicole geen brood,
Francien geen slokje fris, 'Wil ik haar dood?'
't Is veel te zoet, te zout, nee dank, geen trek.

't Is niet gezellig al die hysterie,
de fabels die ze telkens weer verzinnen
en elke week een nieuwe allergie.

Vertel me toch wat moet ik 'rmee beginnen
En was het er maar één of twee of drie…
Ik heb een hele serie van vriendinnen.

5.14 – Bas Jongenelen

Ik heb een hele serie van vriendinnen
met wie ik zeer geregeld thee ga drinken
of warme chocolade, ja we klinken
de glazen, en we voelen ons heldinnen.

Ook friandises gaan er vlot naar binnen.
Jawel, we zijn er lekker bij de pinken
wanneer we proosten net als stoere binken,
gedragen ons als ware duivelinnen.

Het blijft heel rustig in het dranklokaal,
en eigenlijk gebeurt er verder niets.
Een uurtje later is het doel behaald.

Na afloop is de rekening betaald,
is iedereen vertrokken op haar fiets…
Het blijft een godsonmogelijk verhaal.

15.5 – Meestersonnet

Mijn levenslied is schril en atonaal:
ik hou niet van Max Havelaargemauw,
laatst kocht ik bij de slager een karbouw
en ergens wacht eenieders galgenmaal.

Ik eet niet graag in die bejaardenzaal:
'De oester baadt in water, 't liefst wat lauw,
ik heb vannacht gedronken, ik was blauw,
van country wordt mijn hol nog immer schraal.

Je suis Dieu, hommes, staat op mijn dichterskaart!'
(opeens bedacht hij zich hoe te beginnen).
'Concensus-eten leidt tot veel gedraal:

'k was jarig maar er wilde niemand taart –
ik heb een hele serie van vriendinnen –
het blijft een godsonmogelijk verhaal.

6.1 Martijn Neggers

En elke week heeft hij dit afgezworen:
na weer een blauwe envelop of tien
en boetes overmaken, ongezien,
'Maar, nu,' zei hij zijn ega Hannelore,

'Vandaag begint de dag opnieuw van voren!'
In alle rust, en uiterst clandestien
begon hij hoopvol en dacht bovendien:
het juk belastings zal mij nooit meer storen!

Totdat hij uiteraard weer ging verzaken
(elk plan gaat als vanzelf weer op de schop)
zijn blauwe brief als grijnzend galgenmaal.

Veel leuker konden zij het ook niet maken,
gemakkelijker, dan? Ach, hou toch op:
het blijft een godsonmogelijk verhaal.

6.2 – Contessa Varsal

Het blijft een godsonmogelijk verhaal
dat ik verliefd raak op een circusjongen,
intiem verweven bespeelden onze tongen
hartstochtelijk de citer en cymbaal.

Hoe klonk ons sacrament van pracht en praal
tot, volgend op het hooglied dat wij zongen
zijn bitterkruiden tot mij binnendrongen?
De fictie gaat met feiten aan de haal.

Het ongeboren kind dat in mijn schoot
groeit, maakt de circusjongen niet meer nodig,
zijn nut gereduceerd tot voddenschroot.

Heb ik hem in zijn kaftan laten zakken
gelonk en samenzang? Da's overbodig,
in 't leven vindt men tal van ongemakken.

6.3 – Daan Taks

In 't leven vindt men tal van ongemakken.
Zo zijn er... dinges,... zeden en zo meer
waarmee men deze vrijgevochten heer
constánt droog in het hol probeert te pakken.

Als van die saaie, muffe kutgraftakken
mij lastig moeten vallen, keer op keer:
'Dat is niet de bedoeling, hoor meneer,
blijft u toch binnen de omlijnde vakken.'

Zo dacht ik laatst: ik vrolijk het wat op.
Formeel gezeten aan een deftig maal,
zie ik die zure mondjes al verstrakken

als ik begin en zeg: 'Dit is geen mop.
Het is, oprecht, een waargebeurd verhaal;
ik zat eens in een open wei te kakken...'

6.4 – Bas Jongenelen

Ik zat eens in een open wei te kakken
te schijten, poepen, meuren, toiletteren,
te bouten, kleien, ruften, trompetteren.
Kortom, ik zat een bruine taart te bakken.

Ik zat daar een flinke mesthoop daar te prakken,
gedichten kwamen uit mijn aars scanderen:
ze batsen, bamsen, dirken, gieren, beren.
Ik moest mijn anus nodig laten zakken.

Voorbijgangers die protesteerden luid
en bonden met mij toen meteen de strijd aan.
Die mensen ja, daar heb ik echt het schijt aan.

De koeien vonden het volstrekt normaal;
wat ik gegeten had, dat moest eruit:
Erst kommt das Fressen, dan kommt die Moral.

6.5 – Benjamin N. Vis

Erst kommt das Fressen, dann kommt die Moral!
In de ivoren toren gaat geen wet
te boven routes naar genot in bed.
De man van't heden: creatief met staal,

zijn brugmansdrift in het paleis of zaal
verdwijnt al snel gedurende zijn tred,
want bij het aanzicht van lakeien let
de geest op zijn: vergeet het spreekkanaal.

Ja, alles is verloren zonder dat
de vrouw de man benemen kan van zicht
op kousenkuit, met zachtgezet fluweel.

Het lustobject hier toegepast, doch plat
vergeef me dit vergrijp, het is haar plicht
voorkomen dat zijn staal ontglipt als aal

6.6 – Ingeborg Haalboom

Voorkomen dat zijn staal ontglipt als aal
drong door tot in het diepst van haar gedachten,
ontkwam zij niet aan al die wilde nachten,
beraamde zij de moord op haar gemaal.

Bedacht een listig en gemeen verhaal –
zou toch haar grote leed kunnen verzachten,
nu wachtte zij hem levend af te slachten,
te kelen of te smoren met haar sjaal.

In Rilland Bath verloor ze haar geduld
en tierend sloeg ze alle stoppen door.
Zij had genoeg van al die ongemakken.

Zij hield haar mond dicht tijdens het verhoor
tot een agent haar wijst op al haar schuld
en in dat ongemak begint te prakken.

6.7 – Peter Knipmeijer

En in dat ongemak begint te prakken
een man die als het Laatste Oordeel prakt.
Zijn liefje, poedelnaakt maar hooggehakt
voelt hoe het prakken overgaat in hakken.

Hij is een connaisseur op vele vlakken,
al vindt ze hem gratuit en afgevlakt,
zodat hij er niet heel erg veel van bakt
en haar doet denken aan wat bullebakken.

Vandaag heeft ze geen zin in hakketakken,
al is al haar misère wijdvertakt
en loopt hij al een uur te labbekakken.

Ze gaat gewoon maar eens haar nagels lakken,
ze zegt hem straks wel dat hij is gezakt,
als 't roodfluwelen doek weer is gaan zakken.

6.8 – Hilde van Beek

Als 't roodfluwelen doek weer is gaan zakken,
dan waant ze zich prinses in een japon.
Ze zweeft door de foyer, bij het balkon,
verlangt naar spitzen en naar hoge hakken.

Pas zeven maar ze heeft het flink te pakken,
gaat huppelend naar huis, op het station,
en droomt van als ze aan een barre begon,
van hoge sprongen en naar adem snakken.

Zo oefent ze nu steeds haar pirouette.
En rond de jambe lukt haar nog wel vaker.
Ze ziet zichzelf al voor een volle zaal.

Want later héél misschien een grand sujet?
Duetten met haar eigen Notenkraker.
Haar vader kent die deuntjes allemaal.

6.9 – Hilde van Beek

Haar vader kent die deuntjes allemaal.
Hij kan die Pjotr Iljitsj nu wel schieten,
is sinds de Kerst totaal niet te genieten
en moppert 'Lieve kind doe toch normaal,'

als hij haar weer ziet zwieren als een Staal-
boom. Clara is wel echt de favoriete.
Ballet dat interesseert hem voor geen biet en
't is afzien, al dat Russische kabaal.

Hij zou die muizenkoning liever mijden,
is tegen zoveel walsjes niet bestand.
Toch is er één verlichtingspuntje heden:

Hij moet nu wekelijks naar les toe rijden,
zit tussen jonge moeders langs de kant:
'O, God O, U verhoort nu mijn gebeden.'

6.10 – Jaap van den Born

O God O, U verhoort nu mijn gebeden,
als ze maar zuiver zijn, gemeend, oprecht.
Dus help mij Here God, verlos Uw knecht
nu hij het drankverbod heeft overtreden.

Al sinds de uittocht uit de Hof van Eden
zijn vele drenkelingen opgedregd.
Verzopen door het zuipen zogezegd:
Uw Zoon heeft óók de wijnstok niet gemeden.

Ik sloeg veel glazen achterover Heer,
gewoontes raken niet zo gauw verloren.
God sta me bij, maak hier een einde aan,

maar niet goed luisteren doet U wel meer,
dus mocht U dit gebed óók niet verhoren:
Ik zal er niet van achteroverslaan.

6.11 – Femke Dunning

Ik zal er niet van achterover slaan,
dat niemand straks nog lege armen heeft,
of in een ongeschonden lichaam leeft,
maar alle lijven vol met plaatjes staan.

De tatoeëerder zet zijn naald al aan,
terwijl het kind van angst een beetje beeft,
voordat het zich voorzichtig overgeeft,
en hem per naald een tat wordt aangedaan.

Je kunt immers niet vroeg genoeg beginnen,
met 't aandoen van zo'n plaatjesuniform,
ook kind'ren moeten bij de kudde horen.

En oma die erbij zit denkt van binnen,
dit was in onze tijd toch niet de norm…
Wat zie en ruik ik daar voor vreemde sporen?

6.12 – O.B. Kunst

Wat zie en ruik ik daar voor vreemde sporen?
Wat is dat voor een hoop geronnen bloed?
Ik pak mijn loep en clichéspeurderhoed.
Ik heb mijn baard, maar niet mijn snor geschoren.

Dit is een zaak om goed te monitoren,
volstrekte serieus. Vol goede moed
spring ik erin, ik denk na en ik broed
op mogelijke in- en deductoren.

En wat voor vlees heb ik hier in de kuip?
Ontbindingssappen stinken smerig, kruip-
en met een straaltje langzaam naar beneden.

De spanning stijgt en ik voel me heel naar.
Geen mens, hoe aangenaam, want het is maar
een dier dat op de weg was doodgereden.

6.13 – Daniëlle Diemel

Een dier dat op de weg was doodgereden,
dat haalde ze er weg, begroef ze daar
al in de berm, een schop, een lief gebaar.
Vandaar al in de nacht naar huis gereden.

Haar nobel streven, ongeziene schreden,
de moord al in de berm, werd zij gewaar.
D'agent voorbijgereden vond het raar
een vrouw, en schop, de dood net ingetreden.

D'agent zijn baan was in het slop geraakt.
Dit jaar zou roemloos eindigen: misère.
Dit incident gaf hem een kans. Argwaan

gezaaid, op haar, bewijslast 'vervolmaakt'.
Een kans het tij te keren: carrière!
In het nieuwe jaar zal alles anders gaan!

6.14 – Hilde van Beek

In 't nieuwe jaar zal alles anders gaan.
Dat denkt hij tegen beter weten in.
Hij sport, hij stopt met drank, krijgt een vriendin
en zeker weten: echt een nieuwe baan.

Hij moet dit kunstje jaar op jaar doorstaan,
die voornemens, alwéér een nieuw begin.
Want nooit meer stiekem snoepen bij Jamin
en sigaretten vanaf nu gedaan.

Maar telkens weer opnieuw in januari,
na zeven dagen heeft 'ie het gezien,
na bilobol en andersoorts folklore,

na vuurwerk en na loterijbombarie.
Want ieder jaar denkt hij, nou ja, misschien?
En elke week heeft hij dit afgezworen.

15.6 – Meestersonnet

Het blijft een godsonmogelijk verhaal:
'In 't leven vindt men tal van ongemakken.
Ik zat eens in een open wei te kakken –
Erst kommt das Fressen, dann kommt die Moral –

(Voorkomen dat zijn staal ontglipt als aal
en in dat ongemak begint te prakken
als 't roodfluwelen doek weer is gaan zakken.)
Haar vader kent die deuntjes allemaal:

- O, God O, U verhoort nu mijn gebeden.
- Ik zal er niet van achteroverslaan.
- Wat zie en ruik ik daar voor vreemde sporen?

- Een dier dat op de weg was doodgereden.'
In het nieuwe jaar zal alles anders gaan,
en elke week heeft hij dit afgezworen.

7.1 Bas Jongenelen

Kijk, elke week is hem dit lot beschoren:
dan staat hij met zijn auto langs de weg.
Dat onding geeft hem elke week zijn pech
en elke week wordt hij opnieuw geboren.

De prille wegen zijn opnieuw verloren,
hij kent er waar hij is noch heg noch steg.
En hij weet niets op het gebied van tech-
niek: raders, pallen, assen van motoren.

Zoals een vogel in de stille nacht
die weent om liefde die niet is ontloken,
zo zonder bordjes, pijlen en vectoren,

zoals een koe, loeit langs de weg zijn klacht;
zit in de schaduw van zijn Smart gedoken.
En elke week heeft hij dit afgzworen.

7.2 – Miguel Santos

En elke week heeft hij dít afgezworen,
omdat zijn mantel, zwart konijnenvacht,
steeds minder goed gaat zitten als hij wacht.
Dan droomt hij van te worden, ooit, herboren,

als echte pluis, ovalen kop, langoren,
ineen te kunnen zitten in, zo zacht,
een huid die loopt op het geluk dat lacht
naar hem, altijd, vooral bij ochtendgloren.

De rui treft zelfs de Dood, geluk raakt op
weet hij inmiddels, na 't besef: benee
is maar een opslagplaats, zielloos. Heeft ons

geslagen 't laatste uur, hij sterft. De knop
gaat om, wagons op 't spoor, karkassen mee,
een beetje treinstation heeft wel perrons.

7.3 – Peter Knipmeijer

Een beetje treinstation heeft wel perrons
waarop je op je trein kan gaan staan wachten.
Soms is dat kort, soms duurt dat vele nachten
die je dan doorkomt met wat hoestbonbons.

Je kucht en kleumt en denkt aan danssalons
waar honderd knappe maagden naar je smachten
vol levenslust en ranzige gedachten,
gehuld in zeer doorschijnende japons.

Zo kan het wachten stukken korter duren
en blijkt maar weer eens: tijd is relatief.
Al leidt uw fantasie soms tot gefrons

als u tegen een rookpaal staat te schuren.
Denk dan: 't is plebs dat reist met daltarief.
Zacht wiegen straks de piepende wagons.

7.4 – Oscar van Asselt

Zacht wiegen straks de piepende wagons,
op volle snelheid suizend naar het heinde,
en in het verre sluieren gordijnen,
krioelend van wit licht, des horizons.

De reis verloopt langs veertien treinstations
als volgde zij een kruisweg naar het einde
van 't alledaagse leed, dat zal verschijnen,
integer, met een canonieke gons –

de onberispelijk geklede hertog:
'Beleef de dromen; zorg dat witte vlekken
of darts in ogen van geliefden boren,

want liefde bindt; geloof niet dat de moloch
in dit station het eindpunt laat vertrekken;
en ik (★) ik rijd weer weg, avant l'aurore.'

7.5 – Martijn Neggers

En ik? Ik rijd weer weg avant l'aurore…
De vrouw van wie ik hield was onverslaanbaar,
de straten waar ik ging, schier onbegaanbaar.
'C'est tous, c'est tous, chérie, une Metaphore!'

Zo gilde ze, mijn vrouw Lanette Pastore,
het deert haar niet als ik haar even aanstaar
of roep: 'Loop dan verdomme naar de maan daar!'
Baisons avec beaucoup de la sonore

dat zit er echt al tijden niet meer in…
Ik wil wel, maar Lanette heeft nooit meer zin.
Sa haine ruisselant de chaque pore…

De pijn zakt hopelijk wel, vroeg of later…
De liefde is een koude emmer water:
l'amour est froid, humide et incolore!

7.6 – Nelleke Moser

L'amour est froid, humide et incolore!
Dus eigenlijk hetzelfde als jenever,
en na een glas of tien komt het gezever:
'Et pourtant, malgré tout, je t'aime encore...'

un dernier mot, je t'en supplie, pour clôre…'
(lees: 'Ondanks alles kan ik er niet buiten...
vergun me nog één woord om af te sluiten')
'Ce dernier mot, c'est quoi?' – 'Insectivore!'

'Hoe durf je mij entomofaag te noemen!
Je drinkt teveel! Al dronk je voortaan karne-
of geitenmelk, of seltzer uit sifons,

't is over nu. Het kan me niet verdoemen,
al dronk je al het water uit de Marne.'
(Dit speelt zich af in Frankrijk, in Châlons.)

7.7 – Bas Jongenelen

Dit speelt zich af in Frankrijk, in Châlons
(Châlons-sur-Marne om precies te zijn).
Het is een avontuur vol minnepijn,
zoals u ze kent van al die chansons.

Brigitte gaf haar man er eens de bons:
'De maat is vol, je bent een smerig zwijn!'
'En jij een slang,' zei Jean, 'zo vol venijn!
Een koe, een feeks, een slet, een snol, een slons!'

Hun huwelijk was vroeger zacht als dons,
vanavond echter was het van de kaart.
'Adieu, ma femme, mij zie je nooit meer t'rug.'

Jean scheurde met een veel te grote vaart;
de auto maakte, vallend van de brug,
een met verdriet gevulde natte plons.

7.8 – Martijn Neggers

'Een met verdriet gevulde natte plons
is toch nog altijd nog beter dan een Duitser,'
vertelde Henri vaak, wanneer hij uitser-
veerde: vlees met champignons.

Wij zeiden daar maar niets van: ons kent ons,
maar koken deden we, van binnenuit 'Zer
Zjermans… Hazze ich!' (met mond vol Spruit) 'Chér-
ie, Chérie, I hate zem zjerremons!'

Zo rond het toetje draaide hij vaak bij
'Mein Rika, oh mein Rika, Fraulein mein…'
en weende dan, totaan het ochtendgloren

en was hij uitgehuild, verklaarde hij:
'Verliet me in een volle Duitse trein…
En traag begon mijn alles te ontsporen…'

7.9 – Annemieke Houben

En traag begon mijn alles te ontsporen,
nadat de spiegel tot mijn schrik verried
dat uit mijn hoofd groeit menig grijze spriet
waar 't al nog kranig blond was daags tevoren.

Nu 'k denk hoe achterbaks en plompverloren
de werk'lijkheid tot in mijn dromen stiet,
beween ik mijne jeugd, o mens aanziet
uw lot: de dood is ieder aangeboren.

Een elk is nu, sinds ik gewaarschuwd ben,
verrast hoe 'k haastig door het leven ren
en honing peur uit ieder ogenblik.

Zo, fiks beducht, vliedt voor de toeter van
de laatste boot, die men niet missen kan,
een wakkere, gezwinde grijsaard: ik.

7.10 – Martijn Neggers

Een wakkere gezwinde grijsaard: ik,
ik rijd per auto over linkerbanen
terwijl ik zing van paden en van lanen
en – zeg maar – op de honderdvijftig mik.

Oh, hoe ik weeg en hoe ik telkens wik
in files als ter hoogte van Vianen
en vloek naar mensen die zich veilig wanen:
'Een aanslag, godver, op mijn rikketik!'

Ik droom hoe ik over de snelweg zweef
en dingen roep als 'alle hens aan dek.'
En alles om me heen wordt langzaam stil.

Maar hoe ik etter, kloot en bumperkleef,
het ergste, ik (daar zit de bottleneck)
verlang de tijd die ik verkorten wil.

7.11 – Hilde van Beek

Verlang de tijd die ik verkorten wil,
dat is mijn mantra tijdens meditatie.
Ik zoek naar rust en ook naar contemplatie.
Voor mij is het belangrijk dat ik chill.

Tja, velen zien die mindfullness als gril
en weer een nieuwe hipstervariatie.
Dat leidt in menig zendo tot frustratie,
want stilzitten is echt geen peulenschil.

Je been dat slaapt, je tracht je hoofd te legen.
Ontspannen nu! En adem in en uit.
Versnellingsdrang, het lijkt me aangeboren.

Krampachtiger, want alles wil bewegen.
Verman jezelf, het komt van binnenuit.
Een kwelling vol afleidende factoren.

7.12 – Nelleke Moser

Een kwelling vol afleidende factoren,
dat is een treinruit waarop STILTE staat.
Het blijkt een vrijplaats voor wie stilte haat,
om ongestoord de stilte te verstoren,

met telefoons de stilte te doorboren,
de trein te vullen met gehoest, gepraat,
gedoe met koffers. Ook al kijk je kwaad,
het helpt geen zier. Het gaat maar door en door en

dan denk ik aan die treinreis lang geleden,
toen iedereen nog rustig zat te lezen,
en zelfs de kleintjes gaven toen geen kik.

Het landschap kwam aan mij voorbij gegleden.
Toen zag ik plots een engelachtig wezen,
ze had een mooie dromerige blik.

7.13 – O.B. Kunst

Ze had een mooie dromerige blik,
en ze zat in een sneltrein die de trein
waar ik mee reed, passeerd' in volle vaart.
De kennismaking kon niet korter zijn.

Maar toch, we hadden saam een echte klik,
bevonden ons op het liefdesterrein,
en trokken uit het spel de hartenkaart.
Ineens zoemt er een beest uit het gordijn!

Er was een land, ik weet niet waar, daar leef-
de eens een kleine bij, en die beleef-
de (het klinkt raar) een avontuur voor jou

en mij. Maar ach, wat was haar naam toch nou?
Ja: Rika… Prik! En even is het stil…
'Verpletteren dat wijf,' is wat ik gil.

7.14 – Renate Kock

'Verpletteren dat wijf,' is wat ik gil,
zoals zij fietst vlak voor het peloton
op slakkentempo in haar nachtjapon
onaangedaan door onze rossen schril.

En onderuit gaan wij, ach Albertville...
Men spartelt tussen rubber en carbon.
De kopgroep spurt achter de horizon.
Je weet toch, in een blauwgeruite kiel.

Aan kop daar gaat een Spanjaard, het verschil
heeft vele kilometers afgelegd.
Hij droomt van geel, maar is als knecht geboren.

Hij nooit de meester, altijd de pupil,
hij nooit de kopman, altijd maar de knecht.
Kijk, elke week is hem dit lot beschoren.

15.7 – Meestersonnet

En elke week heeft hij dít afgezworen:
'Een beetje treinstation heeft wel perrons.
Zacht wiegen straks de piepende wagons
En ik? Ik rijd weer weg, avant l'aurore…

L'amour est froid, humide et incolore;
(Dit speelt zich af in Frankrijk, in Châlons.)
een met verdriet gevulde natte plons.
En traag begon mijn alles te ontsporen…

Een wakkere, gezwinde grijsaard – ik
verlang de tijd die ik verkorten wil:
een kwelling vol afleidende factoren...

Ze had een mooie dromerige blik...
"Verpletteren dat wijf," is wat ik gil.'
Kijk, elke week is hem dit lot beschoren.

8.1 Oscar van Asselt

Wat zou het zijn zonder magie, de taal?
De jezusincantatie is je manie:
roep 'Eli eli lama sabachtani'
en godverlatenheid treft je totaal.

De schriftgeleerden spreken grof schandaal,
voor hen besluit de spreuk met 'azabtani',
om spijkers op laag water? Dabestanie.
De taal verrijkt ons spreken magistraal.

Mijn God heeft mij verlaten of verheerlijkt,
dat doet Hij principieel met goed fatsoen,
hij zal ook nooit je zondagsrust verstoren.

Men zegt dat Hij vol liefde op ons neerkijkt,
Hij laat Zijn Zoon op zondag boete doen,
kijk, elke week is Hem dit lot beschoren.

8.2 – Menno Olde Riekerink Smit

Kijk, elke week is hem dit lot beschoren:
hij eet, hij drinkt, hij poept hij slaapt en vrijt.
Wanneer hij dan poeslief naar binnen schrijdt,
laat zij zich nimmer door godsdienst verstoren.

Het liefst draagt hij dan grote ezelsoren
het is een lieve flinke stoere meid.
Hij wil haar liefde nooit, nee nooit meer kwijt,
hij lijkt door haar steeds weer opnieuw geboren.

Voor dag en dauw staat hij steeds weer paraat,
gezegend ligt hij in het grote bed,
als echte man blijft hij nog immer jagen.

De keuze tussen alle goed en kwaad
heeft hem nooit nimmer enigszins belet,
het deed zijn pas hooguit sneller vertragen.

8.3 – Jaap van den Born

Het deed zijn pas hooguit sneller vertragen
bij de gedachte aan het goed gesprek
dat zij vooraf wou: oeverloos gekwek.
Wat steeds weer zijn gemoedsrust kwam belagen.

Zij kon hem met een oogopslag behagen
helaas, ze kletste daarbij uit haar nek.
Het was haar enigste, maar groot gebrek
waardoor hij auditief werd lamgeslagen.

Want alles draaide om haar vrome zoon
wat hem tot waanzin dreef bij al dat kwekken
waarmee ze hem constant liep door te zagen:

de wartaal die ze uitsloeg, niet de toon.
Hij kon onmogelijk een lijn ontdekken:
'Mohammedin heeft immer veel te klagen.'

8.4 – Wen van der Schaaf

'Mohammedin heeft immer veel te klagen,'
zo zevert Mootjes moertje zeer ontstemd.
'Hij jammert veel, hij strijdt, hij lijkt ontremd
en blijft maar steeds om veertig maagden vragen.

Ik poogde reeds een pastor aan te klagen,
maar ook een medium (in kleurig hemd).
Ik poogde wel, maar kreeg hem niet getemd,
de ziener en de pastor móesten dragen

mijn onmacht? – hopla, kwakte op hun bord –
zijn galg- en raddrang? Zij lossen het op –
maar sinds een dag of twee kan ik slechts horen:

'Oh moertje, moertje, jij doet mij tekort!
want Allah zegt me: 'Knoop jezelf maar op.''
Die dag blies God weer heel hoog van de toren.

8.5 – Bas Jongenelen

Die dag blies god weer heel hoog van de toren.
verliefd op Io, op die mooie vrouw.
Hij prees haar om haar geest en om haar bouw,
en erecteerde dus zijn fikse hoorn.

Zij werd een koe na Zeus zijn flinke douw,
met van die gele plastics in haar oren.
Dit alles kwam de vrouw van Zeus ter ore,
zij stuurde snel een horzel, vlug én gauw.

Zij stuurde ook nog Argos als bewaker,
die immer wakker was en nimmer vaker-
ig. Hermes wist hem toch in slaap te togen;

hij gaf aan Hera alle Argos-ogen.
Onmachtig stiet zij uit in al haar toorn
dat 'Wie niet voelen wil die moet maar horen.'

8.6 – Peter Knipmeijer

Dat wie niet voelen wil die moet maar horen
heb ik geleerd van onze kapelaan,
die preken kon, maar ook verdomd hard slaan
om ons met catechese te doorboren.

Zijn favoriete werktuig: jongenskoren.
Die zongen van een zondenvrij bestaan,
hij zong dan mee, zijn stem was een orkaan,
het bloed kwam ons geregeld uit de oren.

Soms was het feest en speelden we toneel
en kwam er een verkleedkist voor de dag,
met gek genoeg vooral matrozenkragen.

We kregen ranja en we mochten veel,
maar wee degene die van onder lag
die kreeg voorwaar een stevig kruis te dragen

8.7 – Oscar van Asselt

Die kreeg voorwaar een stevig kruis te dragen?
Voorwaar, ik zeg u dat, godsakkerloot!
Tot driemaal uit Zijn poten laten glippen,
gezwicht onder een massa hout en nijd.

Gejuich klinkt op: want Jezus hangt in zwijm.
Och Heer, wat laat U graag Zichzelf verkrachten
door 't volk dat vroom ineen de handen slaat
aan farizees gebedskunst wijden gaat

was God toch in het diepst van mijn gedachten,
aanwezig in een alomarmend rijm,
verlang terug ook naar mijn kindertijd.

Kon toen nog lekker schommelen en wippen,
mijn moeder die met knauwend dictie floot:
'Kom, sonnetje in huis, we gaan is knage!'

8.8 – Frank van Pamelen

'Kom, sonnetje! In huis! We gaan is knage!'
Zo nam de buurt de stem van deze vrouw waar.
Een decibellengolf van heb-ik-jou-daar,
die zij toen door de brandgangen liet jagen.

Haar frieten wilden trouwens zelden slagen,
haar kookkunst was schrikbarend onbetrouwbaar
met name voor een huisvrouw van haar bouwjaar.
Maar het was friet – mij hoorde je niet klagen.

Ik heb het nooit ervaren als malaise,
dit was gewoon de alledaagse sfeer,
de nestgeur waar ik ooit in was geboren.

En met een wisseldosis mayonaise
had ik dat eten keer op keer op keer,
(allicht, het schijnt) gezien als nooit tevoren.

8.9 – Kris Strybos

Allicht het schijnt gezien als nooit tevoren,
zo bijster fel met eng'len en bewaarders.
Dat hemels bloed, dat rood is van voorvaders,
wiens lichaam brak, één rond en grof volkoren.

Kyrie Eleison voor de eerst geboren,
alsook voor vele zondaars en kruisvaarders,
en ook voor vrouw en kind en navelstaarders.
INRI of noem hem koning van Katoren.

Vergeving voor het slaan van diepe wonden,
met enkel maar een paar gewrongen vijzen.
Ze zijn vast roestvrij in de hand geschroefd:

Golghota aldaar samen vastgebonden.
Gedetailleerd kan men het niet bewijzen.
Melancholie komt niet voorbijgezoefd.

8.10 – Bas Jongenelen

Melancholie komt niet voorbij gezoefd,
bij sommigen duurt het hun hele leven.
Bij anderen lijkt het een nobel streven,
zij spelen dat zij zijn zeer diep bedroefd.

Maar ach, een ieder doet wat hem behoeft.
Een goede vriend van mij die moest eens sneven:
Egidius, waar ben je toch gebleven?
Je werd door 't stille sterven afgetroefd.

We laten ons door dood en God niet krenken,
in 't voorjaar hebben we geen trek in doem:
het vee danst in de wei met iedereen.

Ook in de lente blijf ik immer denken
aan Guns n' Roses en aan J.C. Bloem:
Altijd een leeg hart en 'November rain.'

8.11 – Nelleke Moser

Altijd een leeg hart en 'November rain'.
Verslagen speel ik met mijn grote teen,
terwijl ik uitkijk over grauw Geleen.
Ach...! Komt er ooit een einde aan mijn spleen?

Een korte snik. Maar denk niet dat ik ween
om bloemen in de knop geknakt. Gesteen
ten leven is het! Leven zoals géén
ooit eerder deed, tot nut van 't algemeen:

Ik zal een ziener zijn, die het gangreen
zal wegsnijden uit deze maatschappij.
Geef mij een mes, een scalpel, een bokaal

van zilver en een staf van elpenbeen.
Van nu af strijd ik tegen barbarij!
Ik ben de schel, het klinkende metaal.

8.12 – Simon Mulder

Ik ben de schel, het klinkende metaal;
want als ik profeteer, dan slechts ten dele;
en van de dingen heb ik telkens vele
verdragen, doch – God weet – niet allemaal.

Mijn kennis is te niet gedaan, mijn taal
is opgehouden; kwam en ging het hele,
zo breng ik slechts het halve ten tonele;
ik, galmend bekken, schelle slagcymbaal.

Nooit meer gekend te worden door dit licht,
maar door een spiegel in een raadsel leven;
nooit meer in goedertierenheid vertoefd,

nooit meer van aangezicht tot aangezicht
te zien; ik weet niet waar nog naar te streven
nu dat zo is, en ik zo doods-bedroefd.

8.13 – Willem Kloos

Nu dát zoo is, en ik, zoo doods-bedroefd,
maar óók zoo naamloos-trotsch, mijn leed kon klagen,
en 't heerlijk heil verglorieën dier dagen,
als Ik zal zijn, waar alles eenmaal toeft:

wees nú genadig, waar genâ behoeft:
laat mij dit één bitterzoet meêlij vragen,
dat gij zult zijn met mij, om mij te schragen,
totdat dit lijf geen meêlij meer behoeft.

Ik heb mijn Ziel gered, mijn hooge, groote,
die eenmaal bukte, als Koning uit het Oosten,
voor 't kleine Kind, dat hem een Godheid scheen.

'k Heb nu dat trotsch paleis voor elk gesloten, –
maar tracht, ik smeek 't, mijn Aardsche Zelf te troosten
door 't stille stutten van mijn moede schreên.

8.14 – Jaap van den Born

'Door 't stille stutten van mijn moede schreên
Zijt Gij, o Heer, mijn gansche toeverlaat.'
Je moet wel even kijken wat er staat,
maar ja, zo schreven mensen lang geleên.

De psalmen, die de kerkmuur trillen deên,
je zong het braaf, maar als een automaat
die elk inhoudelijk begrip ontgaat,
ook van de zeer archaïsche gebeên.

Verheven toon, versuffend, mantrisch, magisch!
De kern van poëzie en van geloof:
het overstijgt betekenis sacraal.

En dit maakt deze beiden ook zo tragisch
die schoonheid maakt de mensen horend doof,
wat zou het zijn zonder magie, de taal?

15.8 – Meestersonnet

Kijk, elke week is hem dit lot beschoren:
(Het deed zijn pas hooguit sneller vertragen;
Mohammedin heeft immer veel te klagen
die dag. Blies God weer heel hoog van de toren?)

dat 'wie niet voelen wil, die moet maar horen.'
Die kreeg voorwaar een stevig kruis te dragen:
'Kom, sonnetje in huis, we gaan is knage
(allicht, het schijnt gezien) als nooit tevoren.'

Melancholie komt niet voorbijgezoefd:
altijd een leeg hart en 'November rain';
ik ben de schel, het klinkende metaal.

Nu dat zo is, en ik zo doods-bedroefd
door 't stille stutten van mijn moede schreên...
Wat zou het zijn zonder magie, de taal?

9.1 Anne-Marie Maartens

Hij riep nog: 'Krijg toch allemaal de klere...'
(En Krak zei 't grote glazen kutplafond)
'k praat echt en nooit meer iemand naar de mond,
noch lik ik kont of steek ik ooit nog veren

in reten van te strak gestropte heren
c.q. omhoog gevallen damesblond.
'k Ga weg en word een vrije vagebond,
dan kan ik louter kekke kunstjes leren.

Dus fuck de chef, de baas, ik ga op reis.
Lang leve 't vrije schrijven, dichten, zingen,
mijn heldenrol in coupe soleil de rest moet kaal.

De koningin, de korte metten, hijs
de vlag, de zon, de zee en alle dingen,
wat zou het zijn zonder magie, de taal?'

9.2 – Bas Jongenelen

Wat zou het zijn zonder magie, de taal?
Van 'hocus-pocus' en 'pilatus-pas'
en 'sim' en 'sala-bim' en 'abraca-
dabra.' Wat is het prachtig allemaal.

Ik pak mijn hoge hoed, mijn witte sjaal,
van taalgegoochel raak ik mijn sas;
magie en taal zijn naturalia.
Of zegt u nu: 'Das ist mir scheißegal'?

De meeste mensen zal het Hema-worst zijn,
of ze nu keizer, admiraal of vorst zijn.

Ik leg in taalmagie mijn ziel en zaligheid,
maar niemand int'resseert mijn taligheid.

Gelijke monniken, gelijke kappen:
het domme klapvee staat weer dom te klappen.

9.3 – Jaap van den Born

Het domme klapvee staat weer dom te klappen
als koning Eenoog weer eens onzin praat.
Zijn praatjes zijn als altijd obligaat,
zodat het voor het volk is te behappen.

Op één ding kan men mensen nooit betrappen,
ons brein is daarvoor niet echt adequaat:
zelfstandig denken zonder potentaat
die ons bezield de afgrond in laat stappen.

Een ondersoort zijn wij van de primaten
en apetrots zijn wij op onze spraak,
benut om er van alles uit te flappen.

We denken dat we denken, maar we praten.
Gesnap en enkel praatjes voor de vaak,
het lijkt me niet dat wij het ooit gaan snappen.

9.4 – Martijn Neggers

Het lijkt me niet dat wij het ooit gaan snappen:
een leven vol van liefde, harmonie.
Het gaat niet vaak zoals ik het graag zie,
gelijkheid is maar moeilijk te behappen…

Te vaak valt het ten prooi aan grove grappen…
De man-en-vrouwverhoudingen, en wie
ageert? Die krijgt dan tegenwind voor drie!
Dan vallen woorden weer, als harde klappen:

'De waarheid,' roept men dan, 'heeft scherp geklonken!'
'De macht is aan de heren, aan de knapen!'
Dus stap nog maar eens op dat gaspedaal!'

En laat die motor nog eens stevig ronken!
De aarde is voor manskerels geschapen!
De wereld is nog steeds heel feodaal!'

9.5 – Bas Jongenelen

De wereld is nog steeds heel feodaal.
Wie aan de top staat, kijkt op alles neder,
hij ziet zeer nauw en kijkt vooral niet breder.
Zo iemand vindt zichzelf seigneuriaal;

dat uit zich in diens daden en diens taal.
Hij vindt zichzelf een hele toffe peder,
doch zijn gedrag is in't geheel niet teder:
een alfaman in het Neanderthal!

Yes: Quod Licet bovi, non licet Jovi,'
dat zegt (ik geef een voorbeeld) Jon Bon Jovi.
Hoewel de rock-'n-roll-star vroeger jovi-

aal was, is hij de laatste tijd tribaal
en eng en nauw en gans niet joviaal.
Deez' mans gedrag is hyperboreaal.

9.6 – Martijn Wijngaards

Deez' mans gedrag is hyperboreaal,
men hield de kerel steevast voor een punk
met ruig gitaarspel, vuig en zonder funk
met 'fuck' en meer uit dat taalareaal.

Verzet op zich als levensideaal,
zijn bazen zijn als spuiten voor een junk,
van polderen heeft hij geen hoge dunk.
Verzet op zich, het liefst flink theatraal.

Jij knalt, niet als kanonnen, doch granaten.
Veel herrie, troep, maar zelden raak je doel,
denk niet dat jij er alles uit mag flappen.

Ooit, jongen, word je moe van al dat haten,
verstand zal wijken voor alleen gevoel,
vertrouwen dat ontstaat vaak in etappen.

9.7 – O.B. Kunst

Vertrouwen dat ontstaat vaak in etappen.
Het duurt een tijd voor men je zal omarmen,
maar ik omarm lang ook niet iedereen.
Als ik omarm, dan is dat echt oprecht;

ik hou er niet van om zo iets te veinzen.
Mijn chef gedroeg zich onlangs weer omarmend:
hij liep een beetje populair te doen,
omarmde mij en gaf me ook een zoen.

Dat vind ik werk'lijk pseudo-hartverwarmend,
ik reageer dan door terug te deinzen.
Autoriteiten die omarmen slecht.

Omarmt een chef zo onecht en gemeen,
dan voel ik wreed geborrel in mijn darmen.
Hij moet dus uit een ander vaatje tappen.

9.8 – Haalboom & Knipmeijer

Hij moet dus uit een ander vaatje tappen,
dat hebben anderen voor hem bepaald.
Waarop hij weer eens bakzeil heeft gehaald,
het liefst zou hij ze voor hun kloten trappen.

Of al hun prutswerk aan de baas verklappen,
zodat die weet waarvoor hij heeft betaald.
Maar ach, hij heeft al lang genoeg gefaald
nu eerst maar eens een stevig potje fappen

om lijf en leden even te ontspannen.
Hier heeft hij zich al jaren op verheugd,
al vindt hij het toch ook wel wat banaal.

Daarna dient hij zich snel weer te vermannen,
er ligt nog werk, dus denkt hij vol van vreugd,
ik zou beginnen in de kleine zaal.

9.9 – Oscar van Asselt

'Ik zou beginnen in een kleine zaal,'
die raad geven mijn redacteuren mee.
Men vindt mijn schrijfsel hinderlijk blasé,
abject en ook infaam, een flutverhaal:

'Versiertruc van een man, zijn blik frontaal.
De vrouw van zijn verlangen antwoordt 'Nee,'
Na uren van gepraat, een fles rosé,
zijn lichaamsstaal verraadt een mies signaal.

De accu van zijn auto is bezweken,
hij vraagt of hij een taxi bellen mag
en zij geeft hem een zuigbeurt, zo bekeken.'

Betuig respect voor andermans gerief,
zowaar ik in de flauw sonnet voorzag:
een liedje van Frank Zappa, o zo lief.

9.10 – Frank Scheelen

Een liedje van Frank Zappa, o zo lief,
bezingt z'n grote afkeer van The Man
met volle overgave en kaizen
voor nageslacht en eigen hartendief.

Da's leuk, want ied're hippie wordt actief
van onrecht, oorlog, Noam Chomsky en
rebels gevrij, Acquarius voor len-
tekinderen, en op z'n Frans een kiffe.

Voor mij is al dit ideëel gedoe
niet meer dan eindeloos en hol gezwam:
het laat me eerlijk waar niet meer dan koud.

Mijn klein advies bij deze arremoe:
verzet u tegen modderig gedram
en verzen keurig netjes opgepend.

9.11 – Daan Doesborgh

En verzen? Keurig netjes opgebouwd,
die ronken met hun welgevormde zinnen,
en kritisch op hun eigen vorm beginnen,
en twinkelen van talig klatergoud,

gesneden zijn uit net dat goede hout
om lightversekenners rap voor zich te winnen,
maar ook wel Maximalen en boerinnen,
kortom, voor slim en dom en jong en oud?

Die verzen interesseren mij geen biet,
voor mij geen olbol, limerick of elf.
Gepriegel kan me zelden fascineren.

En ja, de ironie ontgaat me niet,
ik zeg het maar vast eerlijk uit mezelf,
voordat je heel de boel gaat extraheren.

9.12 – Kyra de Kruif

'Voordat je heel de boel gaat extraheren
om mooi metaal bij vloeistof in te lijven
en residuen verder af te drijven
zal ik precies het mengsel destilleren

om niet de boel te laten escaleren.'
Zo sprak de meester tegen al zijn wijven,
de domme groep die eeuwig na moest blijven,
wellicht omdat lethargisch potverteren

nu eenmaal leuker is dan altijd les.
'Maar ach, waarom zou blijven eig'lijk lonen
als alchemie slechts leidt tot ongerief?'

We zullen meester rijgen aan het mes;
in briefvorm boeten, dat zal hem wel lonen!'
Aan zijn idool schreef hij ooit brief na brief.

9.13 – Hannelly Krutwagen

Aan zijn idool schreef hij ooit brief na brief,
maar op een antwoord zit hij nog te wachten.
Bezong volhardend in talentenjachten
het burgermansbestaan: zijn grootste grief.

Zijn eigen stem vond hij erg expressief.
De tolk van zijn protest tegen de Machten
genoot wanneer de meiden naar hem lachten,
want voor zijn jaren oogde hij best vief.

Meer dan een imitator werd hij nooit,
's nachts zat hij op zijn zolder zacht te huilen
en geselde zijn oude jammerhout.

Door blinde idealen ferm gekooid
kon hij zich nog in wolken wiet verschuilen.
Kortom, hij kreeg het stilaan erg benauwd.

9.14 – Martijn Neggers

Kortom, hij kreeg het stilaan erg benauwd
toen men al spugend naar hem stond te brullen
van zus en zo, en al die flauwekullen
van dit en dat, en alles doe je fout!

Je luistert niet! Ook ben je zwaar gebouwd!
Ze wierpen hem weer voor, van 'onbenullen!'
Van 'Hoerenjongens!', 'Hi-ha-hondenlullen'.
Maar steeds een beetje meer liet het hem koud.

Hij nam de schreeuwers niet meer serieus
en lachte met een lichtje in zijn ogen
(wat overigens 't getijde niet deed keren,

ze gaven hem een poffert op zijn neus
en sloegen hem met beide ellebogen).
Hij riep nog: 'Krijg toch allemaal de klere!'

15.9 – Meestersonnet

'Wat zou het zijn zonder magie, de taal?'
(Het domme klapvee staat weer dom te klappen,
het lijkt me niet dat wij het ooit gaan snappen –
de wereld is nog steeds heel feodaal).

'Deez' mans gedrag is hyperboreaal:
(vertrouwen dat ontstaat vaak in etappen,
hij moet dus uit een ander vaatje tappen –
ik zou beginnen in de kleine zaal).

Een liedje van Frank Zappa, o zo lief
(en verzen keurig netjes opgebouwd –
voordat je heel de boel gaat extraheren).

Aan zijn idool schreef hij ooit brief na brief.
Kortom, hij kreeg het stilaan erg benauwd,
hij riep nog: 'Krijg toch allemaal de klere!'

10.1 – Jan de Jong

Een heer van stand met uitzicht op de dood
had van het leven niet veel meer te vrezen
dan wat hij in de boekjes had gelezen
die 's heren kerk hem levenslang verbood.

'De heer is immers niet voor niets verrezen!'
beweerden godgeleerden in hun nood.
En voor de prijs van wijn en een stuk brood
hadden zij het tegendeel bewezen.

Maar wat had onze heer van stand daaraan
die zich nog op zijn doodsbed liet masseren?
Het meisje lachte, vingers spanden aan,

maar niets verrees er uit het vlees des heren.
Het meisje sloot zijn ogen, liet hem gaan.
Hij riep nog: 'Krijg toch allemaal de klere!'

10.2 – Martijn Neggers

Hij riep nog: 'Krijg toch allemaal de klere!'
Maar had men er nog oren naar? Ach, nee.
Het bleek slechts water dragen naar de zee,
een tij dat nog maar moeilijk te keren…

Zijn laatste restje moed was te fileren,
hem restte slechts nog jammeren voor twee.
Hij zuchtte nog een keertje 'Ach, en wee…'
En liet zijn kuisheidsgordel maar forceren.

Als seksslavin was hij niet eens zo slecht
totdat zijn slavendrijver ondervond:
zijn leven was als jongetje begonnen.

Zijn slaaf-en-meesterspel werd snel onthecht,
de laatste facturatie afgerond:
in 't spel der liefde wordt niet vaak gewonnen.

10.3 – Martijn Neggers

'In 't spel der liefde wordt niet vaak gewonnen,'
zo sprak mijn buurman Hendrik af en toe.
Zijn ogen leken ledig, en zo moe…
'Het polygame heeft zich snel ontsponnen…

Affaires zijn in no-time al begonnen
en elke extra vrouw geeft méér gedoe…
Ik houd van iedereen, maar weet niet hoe!
Oh was ik maar een dame bij de nonnen….'

Dat prevelde hij steevast als hij weer
een ander dan zijn Nettie had bemind,
door haar betrapt, want: veel te onbezonnen.

En buurvrouw Nettie, díe ging dan tekeer!
'De liefde is geen supermarkt, mijn vrind:
men moet het redden zonder kortingsbonnen…'

10.4 – Meester Alex

'Men moet het redden zonder kortingsbonnen,'
grapt hij vol ongemak naar de caissière,
betaalt de volle laag sinds de affaire,
zijn vrouws vriendinnen dienden als spionnen;

kwam niet weg met: 'onbetrouwbare bronnen!'
De foto's waren op z'n minst vulgaire,
zijn trouwring in een anders derrière.
Zij wilde deze klootzak niets meer jonnen.

Geen kortingsbonnen en geen bonuskaart,
geen koffie, geen ontbijt en geen warm bed,
geen auto en geen kaart om te parkeren.

Terwijl hij naar het kassameisje staart
en hij zijn trouwring op de loopband zet,
vraagt hij: 'Mag ik bij jou eens iets proberen?'

10.5 – Peter Knipmeijer

Vraagt hij: 'Mag ik bij jou eens iets proberen?'
Zegt zij: 'Ik dacht het niet, blijf van me af.'
Zegt hij weer: 'Maar ik heb een toverstaf
waarmee ik je marmot kan torpederen.'

'Wacht even hoor, ik zal 'm callibreren.'
'Kijk eens, daar komt-ie, sta je nu niet paf?'
'Is het niet net de nek van een giraf?'
'Wil je de canapé nu laten veren?'

Hij zag de twijfel in haar wulpse blik
en wist dat hij haar al had overwonnen,
hij moest alleen nog wat temporiseren.

Een uurtje later had hij reuze-schik:
hij bonkte haar naar nieuwe horizonnen,
hij dacht aan tape en elektrocuteren.

10.6 – Jaap van den Born

Hij dacht aan tape en elektrocuteren
en sprak, nadat hij haar teer had gekust:
'Zal ik nu, ter verhoging van de lust
je klit eens met azijnzuur tamponeren?'

Maar wél moet je dan eerst die pruik afscheren.'
Pas na een uur kwam zij weer wat tot rust,
toen hij haar met veel smoesjes had gesust.
Al bleef ze hem met argwaan observeren.

Hierna verviel hij in een stil gemok,
dat deed het arme meisje wel verdriet.
Maar toch werd zij niet gaarne ontgonnen.

Hij deed zijn broek weer aan en hij vertrok:
'Als jij hiervoor niet open staat; dan niet.
Ik had nog zó'n leuk plan met luchtballonnen...'

10.7 – Martijn Neggers

Ik had nog zó'n leuk plan met luchtballonnen...
Mijn vrouw zou paf van de verbazing staan,
om daarna luid met mij van bil te gaan,
een dans van duizend sluiers en japonnen.

Ons huwelijk (inmiddels het kartonnen)
gered door mij – Een Amor, een Sjamaan –
mijn deerne, zoetgevooisde nymfomaan.
Helaas (want zo gewonnen, zo geronnen)

van wat ballonnen werd mijn vrouw niet heet.
Ze wilde Vuur, en Tango, een latino!
Verliet me, echt zo snel als ze maar kon en

zoekt nu op tinder maar naar date op date.
Is dit het lot? Het lot dat ik verdien? O…
We zijn in't leven niet meer dan pionnen.

10.8 – Bas Jongenelen

We zijn in't leven niet meer dan pionnen.
We zijn als schepen varend in de nacht.
En slaat er iemand op een ander acht?
De liefde? Jaaa, maar God die moet mij onnen

met al het dichtwerk dat ik ben begonnen
van een verliefde koe op stierenjacht:
zij denkt alleen en slechts met haar geslacht.
Dan is het tijd dat zij zich gaat herbronnen.

'Eenieder tracht zijn onheil te bezweren,
althans, dat is wat ik geregeld lees.'
Ze zuchtte diep en sprak (haar stem klonk hees):

'Ik ga van koe naar separatorvlees,
geheel de molen in en klaar is Kees.
Ik quote dus Bredero: 'Het kan verkeren.''

10.9 – Rudie Verbunt

Ik quote dus Bredero: 'Het kan verkeren.'
En denk, terwijl ik in het potje pis:
ik weet het zeker, 't ruikt naar rotte vis,
je kunt toch niet het tegendeel beweren.

De arts kijkt weg, wil het opnieuw proberen
en propt het staafje nog eens in de nis.
Hij zegt: 'Het is een test voor syfilis.'
dus ik vraag: 'Ziet u dat niet aan die zweren?'

Op weg naar huis voel ik de pijn, verbijt
verdriet, de kou, de regen en de wind
denk – er is weinig dat nog voor ons pleit...

Je weet; de goden zijn ons slechtgezind,
we kopen immers weinig voor je spijt,
het wordt dus geen gelukkig kind, mijn vrind.

10.10 – Marco Martens

Het wordt dus geen gelukkig kind, mijn vrind.
Wij, zeven neven, nemen nog een drankje.
Er liggen op de grond rondom het bankje
al veertien lege blikjes in het grind.

Een scooter had zo-even nog gespind,
er was een nacht waarover we nog spraken.
De dame zag de hoeken van de kamer,
haar legging met een wilde panterprint

kwam tot zojuist met regelmaat ter tafel,
en dan in de tred waarmee ze straks verscheen
ging zij net na haar mededeling heen.

In stilte dronken wij op de memoires
van zeven nieuwe potentiële vaders.
Hier zit ik op mijn vuilnishoop en ween.

10.11 – Martijn Neggers

'Hier zit ik op mijn vuilnishoop en ween
en treur om leed van hanen en van hennen,
van nonnen die hun liefdesnozem mennen,
want, Marjolein, Felicia verdween…

Haar ogen waren groen en koud als steen.
Som isen när det våras: kleur bekennen
was, juf curator, zonder voeten rennen.
Ik ben dan wel getrouwd, ik ben alleen:

als ik een slok neem voor mijn vege lijf,
een blues der hopeloosheid in het klein
(een slok, zeg maar: in mijn geval een sloot).

heb ik meteen weer ruzie met het wijf.
Want zeg me, wat is oorlog Marjolein?
Is dit misschien de liefde in het groot?'

10.12 – Oscar van Asselt

Is dit misschien de liefde in het groot?
Een droever vorm van afscheid heb ik niet
voorzien, zelfs nu het mij te binnen schiet,
terwijl mijn neus haar zakdoek onder snoot.

Het kind dat grabbelt in haar Moederschoot
is mijn, die Zij niet als de vader ziet.
Dus ben ik boos of doet het zo'n verdriet,
omdat niet ik maar zij het heeft verkloot?

Veel wreder dan het spel der zoete min:
zo geurt de wraak, smaakt zout noch zoet. Vergt moed,
de daad waar ik een hemels recht in vind.

In onschuld houd ik hoog mijn handen, In-
Sha'Allah, mes besmeurd met eigen bloed,
het hartje van het ongeboren kind.

10.13 – Miguel Santos

Het hartje van het ongeboren kind
klopt opgewonden, want een klein nieuw leven
dat in het donker vrolijk rond blijft zweven
met liefde op het netvlies, dan al blind.

Het droomt van zonnewarmte, kille wind,
van regens, wat natuur nog meer kan geven
en zonder taal te hebben, voelt het even
een eigen naam, te weten Tamarind.

Zodra de wortel in de aarde knapt
dan ligt het lot niet meer in moeders handen.
Voor men het weet loopt het zelf ergens heen,

gegroeid straks, tot een boom van mens, dat snapt
zo veel van 't bos, van schors dat zo kan branden,'
een wolkend hoofd en fladderend ter been.

10.14 – Daan Taks

'Een wolkend hoofd en fladderend ter been'
zo zou het, naar het schijnt, dus moeten voelen.
'k Snap niet wat die poëten dan bedoelen.
Maar ja, ik ben dan ook nog steeds alleen.

En denkt u nu: die heeft een hart van steen,
dan heeft u mij nooit in een oh! zo zoele
nacht eenzaam in mijn zweet zien liggen woelen;
de zon zien opgaan door mijn tranen heen.

Aaah, laat mij toch eens, ooit, met iemand slapen!
Geen liefde, dan toch op zijn minst een snol
die ik mag hebben tot het ochtendrood.

Dus tooi ik mij met vals familiewapen
en speel met euvergaeve deze rrrol:
een heer van stand, met uitzicht op de dood.

15.10 – Meestersonnet

Hij riep nog: 'Krijg toch allemaal de klere!
In 't spel der liefde wordt niet vaak gewonnen,
men moet het redden zonder kortingsbonnen…'
Vraagt hij: 'Mag ik bij jou eens iets proberen?'

(Hij dacht aan tape en elektrocuteren.)
Ik had nog zó'n leuk plan met luchtballonnen...
We zijn in 't leven niet meer dan pionnen.
Ik quote dus Bredero: "Het kan verkeren.""

Het wordt dus geen gelukkig kind, mijn vrind.
'Hier zit ik op mijn vuilnishoop en ween.
Is dit misschien de liefde in het groot:

het hartje van het ongeboren kind –
een wolkend hoofd en fladderend ter been;
een heer van stand, met uitzicht op de dood.'

11.1 Martijn Neggers

'Presteert doorgaans beneden elke maat!'
beval, pompeus, de kolonel zijn troepen.
'En loopt,' placht hij daarna meestal te roepen,
'al uit de pas, gebogen over straat!'

Verdrinkt, wanneer gij door de plassen waadt!
En struikelt over randen van de stoepen
en maakt uw schoenen vies tijdens het poepen,
opdat gij in uw eigen derrie staat!'

Conventies werden niet door hem begrepen.
Hoewel van adel, had hij niets te zeggen
daar zich geen kundigheid bij hem ontsproot.

Hij was, kortom, niet waardig aan zijn strepen,
hij bleef (ik hoef het u niet uit te leggen)
een heer van stand, met uitzicht op de dood.

11.2 – Bas Jongenelen

Een heer van stand met uitzicht op de dood
voelt zelf wel dat het tijd is om te sterven.
Hij peinst dan over wat hij na zal vererven:
een lamp, een kast, een stoel, een botervloot,

een tafel, nog een stoel, een opblaasboot,
een bezem, strijkplank en een vaas aan scherven;
op zolder staan diverse potten verven.
Hij mijmerde hoezeer hem dat verdroot:

'Ja, wat de neuk, dat sterven is niet leuk.
Da fuck! Ik heb alleen maar oude meuk.
Slechts troep heb ik, en niets is er heel duur.

Dat hele erven is een zwaktebod!
Me reet, me koeienkut, me godvergod-
verdomme. Krijg de tering, krijg het zuur!'

11.3 – Jaap van den Born

'Verdomme, krijg de tering, krijg het zuur!
En krijg de kankertyfus in je kleppen!
Zal ik jou eens goed voor je kanis meppen?'
Zo spreken wij: oprecht, direct en puur.

Heel anders zijn ze elders van natuur,
bijvoorbeeld op de verre weidse steppen,
waar ze behagen in beleefdheid scheppen.
De theepot pruttelt vredig op het vuur.

De mensheid is verschrikkelijk divers,
daartegen is geen kruid echt opgewassen,
zodat ik somber in mijn bierglas gluur

en treurig met mijn beide tanden kners:
'Zolang ze zich aan ons niet aan gaan passen
komt er nooit vrede op de lange duur.'

11.4 – Jan de Jong

Komt er nooit vrede op de lange duur?
Een encyclopedie vol vreemde kwalen
als schurft en groene puisten, die verhalen
dat onze dichter leeft in armoe puur.

Zie hem daar zitten in de vale schuur
vol houtrot, schimmel, groest en kale palen.
De critici die naar zijn werk niet talen,
betalen voor zo'n krot niet eens de huur.

Toch dicht de dichter voort en werpt zijn mails
(meest over iets sociaals of cultureels)
de literaire bladen in de schoot.

Omdat hij hoopt ooit nog beroemd te worden,
al strijdend tegen de barbaarse horden –
royaal te leven van wat hem verdroot.

11.5 – Oscar van Asselt

Royaal te leven van wat hem verdroot
of hem verheugde, willekeur der dingen,
hij kon het niet; door stemmingswisselingen
veroordeeld tot zijn eigen lotgenoot

waarvoor hij schuldbewust de ogen sloot.
Daar hoorde hij een koor van heren zingen:
'Lief broertje van me, laat je nimmer dwingen,
En laat Matroos je nemen in Zijn boot!'

Ik denk vol liefde aan mijn zeven neven
van wie er zes geslaagd zijn in hun leven.
Neef zeven is vervreemd, de malle pias,

van huis en haard, aanvaard door zijn Messias.
Is dit misschien religie in het groot?
Hij leeft van bijstand, heeft zijn baan verkloot.

11.6 – Anne-Marie Maartens

Hij leeft van bijstand, heeft zijn baan verkloot,
hij zat in zaken, grote schoolgebouwen,
nu moet hij met de hand de was opvouwen
en vlucht hij stiekem naar een heer van stoot.

Hij koopt dan omgebouwden, half ontbloot
om liefdeloos en ramhard aan te douwen,
niet echt voor mee naar huis of van te houwen,
hij wil ze op de knieën, heel devoot.

Maar soms verlangt hij terug naar hoe het was:
de grote boys, de krenten in de pap.
Hij voelt zich leeg, berooid en streelt elk uur

pop Rens, hij strikt zijn laatste zijden das,
en zie: zijn slip is vaal, vergeeld en slap
en hoe betaalt zo'n sloeber een factuur?

11.7 – Hilde van Beek

En hoe betaalt zo'n sloeber een factuur?
Het onderspit dat delft de kleine man
zo een met een confectiepakkie an.
Geluid als dit kent al te vaak censuur.

Het is gewoon in iedere cultuur,
de burgerman is steeds de dupe dan
terwijl-ie echt wel wil, maar dus niet kan.
Hoe regelt-ie een rekening of huur?

Zo'n man met achttiengulden-C&A'tje,
fatsoenlijk, hoor, maar altijd onder Jan,
zo'n hongerlijer, schamelig postuur,

zo'n zenuwlijer, mager op het graatje,
daar komen vaak de beste liedjes van.
Een onderwerp voor menig partituur.

11.8 – Martijn Neggers

Een onderwerp voor menig partituur:
is dit een zeskwartsmaat, of toch een zeven?
Ik kissebis erover met mijn neven,
al wordt dan vaak de boter toch te zuur.

We spelen met familie, en vol vuur,
maar dan roept iemand: 'Waar zijn we gebleven?!'
Schreeuwt oom Frans: 'HET IS MIJ OM HET EVEN!'
De hond van slag, mijn tante overstuur.

Het is me wat, zo'n zaterdag muziek,
we zijn gestopt met eigen repertoire,
want daarin schuilt voor ons dus het gevaar.

Ons rest een prachtige polemiek,
we treden op – nu zónder slag of stoot
met jatwerk ja, (welja) een hele sloot.

11.9 – Frank Fabian van Keeren

Met jatwerk ja, welja, een hele sloot
bevaren met een rubberopblaasboot
om zo aan de politie te ontkomen
was even geniaal als idioot.

De buit in vuilniszakken meegenomen,
het was nog meer dan in zijn stoutste dromen,
vervolgens bij een vlonder aangemeerd.
Hij voelde de adrenaline stromen.

Toen stond daar een oude Fiat geparkeerd
en hij vermomde zich geraffineerd
alvorens van de radar te verdwijnen.

Maar onlangs is hij dus gesignaleerd
nabij zijn strandhuis op de Filipijnen,
de zon stond aan de hemel hoog te schijnen.

11.10 – O.B. Kunst

De zon stond aan de hemel hoog te schijnen,
Pinokkio die keek weer uit zijn raam
en zag een grote pop van groter faam.
Maar die mag niet het hoekje om verdwijnen

Zie daar, dacht hij, mijn lieve poppedijne.
zijn hoofd zat vol gedachtenamalgaam:
'Ik ken u van de buis en Kaktus is uw naam.
Kom hier, kom hier, kom hier, u bent de mijne.'

'Ik ben geen pop, ik ben gewoon een mens.
Ik heet geen Kaktus, ik heet P.J. Rens.
Zoals het logo van La Vache Qui Rit

geen echte koe is, maar… ik weet het nie…'
Op een galop liep hij zeer jachtig heen,
zoals een ezel op zijn hoge benen.

11.11 – Bas Jongenelen

Zoals een ezel op zijn hoge benen
daar naast een grijze rots zo stond te grazen,
ik at niet mee, dat is meer iets voor dwazen…
Zijn ogen blonken en zijn oren schenen

doorzichtig, naast die grijze rots en stenen…
En blauwe stugge distels stijf en grillig,
ze ritselden, zo driftig en onwillig.
Een inzicht schoot toen binnen, zo op enen.

Dat beest… eenjarig… muisgrijs… dat is God.
Althans, door Gerard Reve zo gespot.
U schrijft (dat vindt u echt) literatuur,

gebruik de ezel, dat is puur natuur.
De les en de moraal zijn rabiaat:
dus mensen, pleegt vooral veel plagiaat.

11.12 – O.B. Kunst

Dus mensen, pleegt vooral veel plagiaat,
of je nu schilder bent, of wetenschapper,
of dichter, schrijver, moppentapper,
of sultan in een moslimkalifaat,

of locoburgemeesterskandidaat,
bloemist, of slager, bakker, dameskapper,
of pauselijke ('paapse') boodschapper,
of clown, of Adriaan de acrobaat.

Verzin niets zelf en wees onorigineel,
de hele tijd én disproportioneel,
want alles gaat toch naar de filistijnen.

Gedraag je (pak hem beet) als Maxima,
gebruik haar stemmetje en zeg haar na:
'Mijn baljurk heeft een kraag van duinkonijnen.'

11.13 – Peter Knipmeijer

Mijn baljurk heeft een kraag van duinkonijnen
en strikjes van het allerfijnste kant,
het rugpand is van vrouwtjesolifant
de rest bestaat uit oude douchegordijnen.

Ik ben een vrouw met zeer voorname lijnen,
aan vaderskant nog aan een tsaar verwant,
dus kleed ik me voornaam maar ook charmant
al is dat hier dus paarlen voor de zwijnen.

Het dorp is saai en aartsconservatief:
'Doe maar gewoon dan doe je gek genoeg.'
Het zit al eeuwen in hun inteeltgenen.

Het maakt me fulminant en convulsief
maar denk maar niet dat ik me naar ze voeg,
ik recht mijn rug en strek mijn hamertenen.

11.14 – Anne-Marie Maartens

Ik recht mijn rug en strek mijn hamertenen
als ik omhoog kom uit de zonnegroet,
de dag begint, breekt aan, vol ijvergloed,
het hele lijf geleid door oestrogenen.

Een fijne jurk ook boven stramme schenen
sluit aan, verhult, bedekt, decent als 't moet,
je buik valt weg, maar ook een horrelvoet,
de cosy stof, ik moet er haast van wenen.

Hoera voor alle vrouw'lijke gewonen,
voor ieder een flatterend silhouet,
het daaglijks feest aan elke ruggengraat.

Dus weg met duck face, botox, nephormonen.
Het magere model ('She's way too flat')
presteert doorgaans beneden elke maat.

15.11 – Meestersonnet

Een heer van stand, met uitzicht op de dood:
'Verdomme. Krijg de tering, krijg het zuur!
Komt er nooit vrede op de lange duur?'
Royaal? Té? Leven van wat hem verdroot:

Hij leeft van bijstand, heeft zijn baan verkloot
en hoe betaalt zo'n sloeber een factuur?
Een onderwerp voor menig partituur
met jatwerk – ja, welja! Een hele sloot!

De zon stond aan de hemel hoog te schijnen,
zoals een ezel op zijn hoge benen,
dus, mensen, pleegt vooral veel plagiaat!

(Mijn baljurk heeft een kraag van duinkonijnen,
ik recht mijn rug en strek mijn hamertenen.)
Presteert doorgaans beneden elke maat!

12.1 Hilde van Beek

'Och waarom zou een mens niet deserteren,'
zo mompelde de oude trompettist,
daar hij zijn inzet weer eens had gemist.
Om Sjostakovitjs' zevende te leren

(om dat beleg van Leningrad te eren),
was menig repetitietijd verkwist.
Crescendo, decrescendo – weer vergist.
De dirigent was niet meer te kalmeren:

'Nu nóg een keer proberen? Halve zool!
Jij hebt nou wel je laatste post geblazen.
Dit stijgt niet tot een hoogte, kameraad.

Ik schrijf het lekker om naar een viool.
Zo'n blazer zeg, het heeft mij doen verbazen,
presteert doorgaans beneden elke maat.'

12.2 – Mark Boninsegna

Presteert doorgaans beneden elke maat,
zoals 't gebalk des ezels in de nacht,
de man, al baantjes trekkend in de gracht.
De golven gaan voorbij aan waar hij gaat.

Het water koud, en klotsend over straat
in dromen voelt het als een kuiken zacht.
Op vetlaag, haar en huid wordt er getracht.
Om kunst te vinden zonder een gewaad.

Hij schudt de zeik in druppels van zijn buik
en roept een man direct in zijn gezicht:
'Je moeder had alleen maar stront bij 't baren.'

Hij vlucht weg door het grootste kattenluik
(met filmlampen vergroot en uitgelicht)
er rest een zwemmend man niets meer dan staren.

12.3 – Haalboom & Knipmeijer

Er rest een zwemmend man niets meer dan staren
wanneer hij 's ochtends in het hoge riet
de vrouw treft die hem gisteren verliet
voor zestien zwaarbewapende huzaren.

Hun strijdlust kon hij moeilijk evenaren,
dat deed hem een ontzettend groot verdriet.
Hij wilde vechten maar hij kon het niet –
onopgewassen tegen die barbaren.

De vrouw ziet ook de man en slaakt een kreet,
al snel vliegen de kogels in het rond,
voorwaar geen maandagmorgenexemplaren!

Hij werd getroffen in zijn dikke reet,
de tegenstanders raken niet gewond,
ze trokken door het veld met korenaren.

12.4 – Jaap van den Born

Ze trokken door het veld met korenaren,
diep achter hen lag mijlenver de grens.
Tot nu toe liep de opmars nog naar wens,
al deed zich de vermoeidheid openbaren.

Ze liepen zich al uren lang de blaren,
hoog op zijn rug droeg een der miliciëns
een lappenpopje met de koosnaam Rens –
mascottes zie je vaak bij legerscharen.

Maar doodsangst laat zich nergens door bezweren.
Wanneer je naar je ingewanden kijkt
die dampend vóór je liggen op de straat.

Na moeder roepen is geen gloriëren,
maar tóch een militair gebruik, naar blijkt.
Dit geldt ook voor de dapperste soldaat.

12.5 – Marion Dunning

Dit geldt ook voor de dapperste soldaat:
gekweld door alle waanzin om hem heen
verlaat hij zich nog op zijn fan alleen,
zijn marsen zingt hij als potentaat

en 'Mama Mia' bij de dageraad.
Muziek lijkt in de veldslagen obsceen,
herkent u ook direct 't gemis der speen?
Ondanks de strakke trekken in 't gelaat

verschijnt de ware hij als blanke bolster.
Gedreven door diepe zucht naar thuis,
met elke stap een diepere spagaat

mispakt hij zijn revolver uit zijn holster:
vervolgens schiet hij in zijn voet (abuis).
Hij bindt zich kundig af met waslijndraad.

12.6 – FF Negmeijer

Hij bindt zich kundig af met waslijndraad
zodat er een geschikte plek ontstaat
om simpel heroïne in te spuiten,
een heikele maar goddelijke daad.

De hele middag liep hij dolend buiten,
wanhopig haast bij een gebrek aan duiten,
te weinig opgehaald als bedelaar
om maar tot prostitutie te besluiten.

Met wijdgespreide benen lag hij daar
als arme schandknaap onder een barbaar
die hard tekeer ging om de klus te klaren.

Maar nu ontmoeten arm en spuit elkaar
en komt hij dan voor even tot bedaren,
languitgestrekt, de handen in de haren.

12.7 – Oscar van Asselt

Languitgerekt, de handen in de haren,
gelegen op een rode canapé,
probeert de clown bij wijze van cliché
de woede in zijn hoofdje te verklaren.

Uit angst dat men zijn trauma zou ontwaren
bevecht hij zijn demonen op café:
'De dienstplicht, man, je hebt echt geen idee,
in weer en wind je vreten moeten garen!'

De therapeut betast het rode stofje
en kucht: 'Geen leed zo groot, geen ziel zo teer
of 't leert de lieve vrede te bewaren.

Maar dit consult was gratis, dus dat bof je.'
De clown bezwijkt en geeft geen sjoege meer,
hij blijft maar glazig uit zijn ogen staren.

12.8 – Frank Fabian van Keeren

Hij bleef maar glazig uit zijn ogen staren,
nu word je bij het klimmen van de jaren
wel steeds een beetje minder energiek,
maar dit gedrag was moeilijk te verklaren.

Zo vormde hij een waardeloos publiek
dus trok ze hem hardhandig aan zijn haren,
ze speelde voor zijn neus trompetmuziek,
toch oogde hij nog altijd weinig kwiek.

'Ik word verdomme nooit door hem bevrucht
als hij voor dood blijft,' dacht ze met een zucht,
nog altijd heeft ze hem niet aan de praat.

Haar libido neemt onderhand een vlucht.
Dit is niet leuk meer want het wordt al laat,
wie helpt nu eindelijk Sheherazaad?

12.9 – Martin Hulsenboom

Wie helpt nu eindelijk Sheherazaad?
In deze nacht, inmiddels duizendtwee,
flotterend op de Middellandse Zee,
verhaalt zij van het wrede kalifaat,

dat haar als hete seksbom zelfs versmaadt,
schoon explosief in luchtig negligé.
'Men mijmert van een maagdenassemblee,
wellustig in een hemelse spagaat.

Wat zullen ze ontploffen als ze zien,
dat zelfs geen ouwe hoer daar op hen wacht
in het dal transcendente sprookjesbos.

Je kijkt zo fronsend. Twijfel je misschien?
Ik heb het, eerlijk waar, niet zelf bedacht:
de pop die Rens heet belde mij van Kos.'

12.10 – Jan de Jong

De pop (die Rens heet) belde mij van Kos
waar hij de nacht had doorgebracht met Rita,
maar zonder lust want in gesodemieter
had Riet geen zin, zo zei ze met een blos.

Geen vent, geen pop kwam aan haar Holy Cross.
Er viel voor Rens dus weinig te genietah,
al liet hij Rita wel van kleur verschietah
met boude stellingen, die sluwe vos.

'Ik ben,' had Rens arglistig geciteerd,
'geen mens van vlees en bloed, die je moet weren,
maar slechts een handpop die in stille tijden

nauw passend om je handje gedrapeerd,
de eenzaamheid in tweezaamheid doet keren.
Ik breng genot aan alle stille meiden!'

12.11 – Anne-Marie Maartens

Ik breng genot aan alle stille meiden
alleen mijn sleutel geeft geroezemoes,
ik lispel lazy Lizzy, Liesje, Loes
en zonder kermen kom ik tussenbeide.

Je windt me heel strak op aan d'achterzijde,
het start frontaal, je duwt me in je bloes,
geen woord, geen kreun, ik breng je in een roes
na 't spelen mag je mij diep in jou leiden.

Ik draai me leeg totdat ook jij er bent,
geluidloos schreeuwt, mij grijpt, beklemt en smoort
juist hier schuilt het gevaar van 't adoreren.

Je wilt geen pop, maar Rens de echte vent,
alleen te zijn, geen zielsverwant, geen woord,
het blijft met Kerst toch lastig te verteren.

12.12 – Hilde van Beek

Het blijft met Kerst toch lastig te verteren
zo tussen stoofpeer, soep van ossenstaart
dat hij zich liever door de bossen waart
en roept 'De vijand? Hup, een lesje leren!'

In plaats ervan een avondlang dineren,
zijn uniform verstoft en hij bejaard.
Zijn vrouw vindt hem gezellig, en bedaard.
Maar hij verlangt naar legers zien marcheren.

Nu zit 'ie met gejengel in een stal.
En is het Jozef, engel, ezel, os.
en kerkgezang van In de gloria.

Er hoeft van hem geen vrede overal,
zo graag zou hij nu weer eens horen: 'Ja,
soldaten schiet er met uw buks op los!'

12.13 – Bas Jongenelen

Soldaten! Schiet er met uw buks op los!
Leg aan! Haal op! Gelijk! En glij eraf!
Het leven is van pief! Van poef! Van paf!
Je vijand (da's jouw klus) is er de klos:

langs berg en dal, in vlaktes, in het bos,
bekogel hem van wieg tot aan het graf!
Beschiet hem! Kanonneer hem! Geef hem straf!
Het is geen spel, geen diefje met verlos!

Je knuffeltijger zal je warme maat zijn,
(of knuffelkoe, of knuffelbeer – zo'n beest).
Je knuffeltijger is je reisbescheiden

langs heuvels, dalen of wat voor terrein,
is altijd al je vluchtroute geweest;
je tijgertje, een weg langs alle heiden.

12.14 – Martijn Neggers

Je tijgert je een weg langs alle heiden,
je ploetert als de pieren door de blub,
voor volk en vaderland – en voor je club
van 'onze jongens' en van 'onze meiden'.

Ze zeggen het: 'Het leger, dat is lijden.'
Marcherend, van de regen in de drup
in werelden als van Beëlzebub.
Soldaten, ze zijn amper te benijden…

Je slaapplekken vaak onherbergzaam, slecht:
op alle hoeken wel een bom die tikt
en overal maar moeten bivakkeren.

Daarbij: het volk waarvoor je keihard vecht
veroordeelt je en noemt je ongeschikt…
Och, waarom zou een mens niet deserteren?

15.12 – Meestersonnet

Presteert doorgaans beneden elke maat.
(Er rest een zwemmend man niets meer dan staren,
ze trokken door het veld met korenaren;
dit geldt ook voor de dapperste soldaat.)

Hij bindt zich kundig af met waslijndraad
– languitgestrekt, de handen in de haren –
hij blijft maar glazig uit zijn ogen staren.
Wie helpt nu eindelijk Sheherazaad?

De pop – die Rens heet – belde mij van Kos:
'Ik breng genot aan alle stille meiden!
Het blijft met Kerst toch lastig te verteren.

Soldaten, schiet er met uw buks op los...
Je tijgert je een weg langs alle heiden...
Och, waarom zou een mens niet deserteren?'

13.1 Wout Waanders

'Uiteindelijk wordt elke deugd een nood'
de bakker zei dit en daarna verdween
hij ergens achter, om daar – naar het scheen –
te kneden in het deeg voor een nieuw brood.

Mevrouw van Roijen stond daar nu alleen,
ze hield zich eerst een heel minuutje groot,
maar werd toch langzaamaan een beetje rood,
en dacht: 'Mijn god, waar is dat mens nu heen?'

Wat moet een bakker, zo spartaans en strikt,
met iemand zoals die Mevrouw van Roijen?
Wat kan die strenge bakker van haar leren?

Wel, het is zo dat wanneer ze je prikt,
het bladerdeeg, je hart, je bui ontdooien.
Och, waarom zou een mens niet deserteren?

13.2 – Jaap Goedegebuure

Och, waarom zou een mens niet deserteren?
Het leven is toch sowieso een flop.
Dus rest mij weinig anders dan de strop.
Mijn erven gun ik de gebakken peren.

Dat ik bedekt zal zijn met pek en veren
is voor mijn vijanden een goede mop.
Dus hijsen ze alvast hun vlag in top.
Maar waarom zou ik nog hun vreugd versjteren?

Voor mij rest slechts de rust van urn of kist,
gebeente dan wel as vermengd met aarde.
Op zerk of perk één hele droeve wees,

een kwispelende hond die op me pist.
Want alles wat nog rest is zonder waarde.
Naar de vergetelheid rijdt elke sjees.

13.3 – Bas Jongenelen

Naar de vergetelheid rijdt elke sjees.
In den beginne was er eerst het woord,
het woord werd vlees en dat werd weer vermoord
voor toasts belegd met zachte kalfspatés

of hete pindasaus met kalfssatés.
Met kalf wordt er van oudsher goed gescoord,
het kalf was altijd al een toevluchtsoord.
Ons Trees had ooit iets met een Canadees,

maar hem ging het slechts om haar roze vlees.
Ons Trees die was op dat gebied een kalf,
begreep de wereld om haar heen slechts half.

Die Trees, ze had een hart van zuiver goud,
haar Canadees zei tegen Trees heel boud:
de ochtend maakt mijn stemming ietwat... hees.'

13.4 – Oscar van Asselt

De ochtend maakt mijn stemming ietwat hees.
Omfloerst de blik doorkruis ik landerijen,
De koeien observeren mij langszij en
– contact met de natuur op inline-skates –

ze zien, ze zien hoe mijmerend gesjees
subiet mij in plakkaten neer laat vlijen.
de vlaai voelt zacht en warm nog, verse brij, en
gezicht geeft aan mijn allerlaatste dates.

Althans, ik zou op reis (vertrek van Schiphol)
toen dokter belde, waarop mijn ontlasting
de noodzaak was de reis te annuleren.

Gelukkig was het reisbureau begripvol,
want kanker, ja, dat is gewoon een grafding,
men zal het geld wel snel restitueren.

13.5 – Hilde van Beek

Men zal het geld wel snel restitueren.
Mijn review valt geen mens ooit te negeren:
voor zo'n ontvangst zou ik me dus generen,
de host begon gelijk met tutoyeren.

We konden onze wagen niet parkeren,
geen zeezicht hier, terwijl ze dat beweren.
Een zwerver zou dit nog niet accepteren,
zelfs kakkerlakken zouden huiswaarts keren.

Hoe kan een mens zoveel ineen verzaken,
croissantjes oud, de koffie zonder smaak en
en dan dat bed, dat bed, dames en heren!

Met plekken vocht, geschimmel in het laken,
met houtrot, gammel, elke draai geeft kraken,
dat bed lag kutter dan een kut vol peren.

13.6 – Rudie Verbunt

Dat bed lag kutter dan een kut vol peren.
Nog nooit had ik zo'n kutnacht, superkut.
Ik ben kapot, leeg, totaal uitgeput
en zo ontzettend vroeg weer uit de veren.

Ik dacht: weer eens wat nieuws proberen,
maar door die reis hierheen ben ik nu blut.
Mijn haar zit kut, mijn kleding is voor schut,
mijn benen heb ik nog niet kunnen scheren.

Een erwt? Verdomme, kutzooi, gatverdamme!
Verschoont dat kutvolk hier de lakens niet?
Of vreten zij ook hier in bed Chinees?

Wat staan ze nu te grijnzen als een lamme?
Wat is dit voor een achterlijk gebied?
Zo ga je toch niet om met je logees?

13.7 – Martijn Neggers

Zo ga je toch niet om met je logees?
En zeker niet als ze met vijven zijn,
dan moet er wel wat water bij de wijn.
Zo'n vijftal is gebaat bij iets privés:

een stukje 'hier en nu', een happy place
om eventjes heel 'zen' en 'ik' te zijn.
Es gibt mehr Spaß als wie ein Mensch allein…
Und 'Dasein' ist doch auch Amazing grace?

(Ik gooi er nog maar eens wat Duits doorheen
voor 't internationalere aspect –
in steenkoolduits, maar mét een pokerface.)

Och Heer, zie hier, uw kinderen, en ween…
Want of de tijd is nu kort- of langgerekt:
een vijfling eindigt altijd in een wees.

13.8 – Hilde van Beek

Een vijfling eindigt altijd in een wees.
Een slakkengang wordt nooit terug een draf.
Niets telt er op, slechts enkel er vanaf.
Geen dooie die uit zijn kistje rees.

Geen terminaal die denkt nog: ik genees.
Van wieg af loop je langzaam richting graf.
Het leven is alleen maar heuvel af:
een parachute, een astronaut uit space,

een knikkerbaan, de aardse zwaartekracht,
de borsten van je eega, watervallen,
de tijd tegoed, of eb, je spijsverteren,

een zandloper, een glijbaan, of haar wallen,
't is zakken, dalen, hangen: overmacht.
Je kunt je tegen neergang niet verweren.

13.9 – Jaap van den Born

Je kunt je tegen neergang niet verweren,
het neemt bij je geboorte al een keer.
Al na je eerste pasjes ga je neer
en nooit meer zal het zich ten goede keren.

Het leven wil je enkel ruïneren,
zo'n zuigeling oogt rein en puur en teer,
maar toont al snel een bobbel, barst of zweer:
het is al aan het rotten en verteren.

Dan groen, dan roodgespikkeld, dan weer geel.
De mazelen, de bof en waterpokken:
en clini-clowns als het écht tegenzit.

Figuurlijk, maar ook in de maag en keel
zit je je leven lang zo met de brokken.
De toekomst wacht, met aambeien en spit.

1.10 – Hannelly Krutwagen

De toekomst wacht, met aambeien en spit,
waar wacht zij op, is het op medicijnen?
Rest ons tijdens dat wachten niets dan kwijnen
met tijgerbalsem die de rug verhit

en zalf waarmee de kont wordt vastgekit
aan inlegkruisen die de dijen schrijnen?
Om onze darminhoud niet in fonteinen
te lossen eten wij slechts Olvarit.

De toekomst is voor mij de oude dag
waarin het lijf mij onbegrensd zal kwellen
gesteund door chemokuren en bestralen.

Wat ook het vele onderzoek vermag,
het blijft bij hopen en veel goeds voorspellen.
Waar leven is, is dood, waar mensen, falen.

13.11 – Mart van Gompel

Waar leven is, is dood, waar mensen, falen.
Elk nadeel heeft zijn positieve kant.
Wie niets waagt komt geheel niet in de krant,
er valt nog heel, nog heel! veel meer te halen.

Geluk vind je terug op vele schalen,
gedecoreerd naar een ieders eigen keur
gedwongen door precies de juiste geur,
omwikkeld met de mooiste kleurenkralen.

Geprezen als het neusje van de moot,
met maatjes is dat een delicatesse,
en niemand die daar niet erg van genoot.

Toch blijft de code vele malen 'rood',
een diabeet zegt daarom met souplesse:
'Ik drink soms melk en draai op suikerbrood.'

13.12 – Rudie Verbunt

Ik drink soms melk en draai op suikerbrood,
mijn mond een mijnenveld vol pijn en leed.
Ik weet niet meer wie waar wanneer ik eet
of wat het leven mij nog biedt of bood.

Ben kwijt wat mij verblijdde of verdroot,
of hoe het voelde dat ik op mijn tong beet.
De dame die me steeds uit- en aankleedt,
gedraagt zich als een boze echtgenoot.

Ik zie mijn huid, de haren op mijn hand,
de klok die tikt, de dagen die verstrijken,
het kleed op schoot, de stoel waarin ik zit.

Ik zie mezelf, gerimpeld, zonder tand,
kan beter door mijn wimpers blijven kijken –
voorheen, weet ik nog wel: toen was ik fit...

13.13 – Jeroen Kant

Voorheen, weet ik nog wel, toen was ik fit,
ik sprong toen door de velden, over hekken,
nam elke kans toen aan een sprint te trekken.
Ik zat nog vol met energie en pit.

Best vreemd als ik terug kijk en hier zit,
zo stiekem is mijn luier aan het lekken.
Een schande! Van den zotte! Van den gekke!
't Is duidelijk het einde van de rit.

Vol vuur zat ik, vol passie en gedreven,
mijn lichaam aan een jonge god gelijk.
Nu loop ik voortaan dag en nacht te balen.

Het lijkt soms wel alsof mijn hele leven
nu enkel nog bestaat uit slap gezeik;
een eindeloze optelsom van kwalen.

13.14 – Martijn Neggers

Een eindeloze optelsom van kwalen,
noem mij dan maar een massamisantroop:
mijn darmen liggen constant in de knoop,
mijn alvleesklier, die heeft het hard te halen…

Mijn lichaam is geen bron van kleurenstalen,
mijn benen breken door, wanneer ik loop,
mijn ziel kent nog geen sprankeling van hoop.
Wat kan een mens dan anders doen dan falen?

Men zegt me vaak: 'Het leven is een feest!'
'Geluk moet je wel zíen om te ervaren!'
Maar ik? Ik zucht bij elke ademstoot.

Ik krijg niet graag, ik géíf liever de geest.
Een lange rij van mitsen en van maren:
uiteindelijk wordt elke deugd een nood.

15.1 – Meestersonnet

'Och, waarom zou een mens niet deserteren?
Naar de vergetelheid rijdt elke sjees,
de ochtend maakt mijn stemming ietwat... hees.'
'Men zal het geld wel snel restitueren.'

'Dat bed lag kutter dan een kut vol peren!
Zo ga je toch niet om met je logees?'
'Een vijfling eindigt altijd in een wees:
je kunt je tegen neergang niet verweren.'

'De toekomst wacht, met aambeien en spit.
Waar leven is, is dood, waar mensen, falen.
'Ik drink soms melk en draai op suikerbrood.'

'Voorheen, weet ik nog wel: toen was ik fit...'
'Een eindeloze optelsom van kwalen...
Uiteindelijk wordt elke deugd een nood.'

14.1 Frank van Pamelen

Dus klaar ermee, we poetsen nu de plaat,
het is de hoogste tijd om weg te wezen,
omdat we anders, vrees ik, moeten vrezen
dat dit proces oneindig verdergaat.

(Al is zo'n plaatpoets weinig adequaat
omdat er, zo bedenk ik dus bij dezen
toch weer iets over dichters valt te lezen
wanneer er poets in het Engels staat.)

Om kort te gaan: wij scheren ons hier weg.
Wij laten alles wat gemaakt is achter
en zwijgen onze levenslessen dood.

Wie ons wil blijven horen die heeft pech,
wij draaien het volume stilaan zachter,
uiteindelijk wordt elke deugd een nood.

14.2 – Anne-Marie Maartens

Uiteindelijk wordt elke deugd een nood,
daar je je dag en nacht de pleuris werkt
en 't huis verslonst en zonder je het merkt,
het stof weerkaatst en zweeft in 't avondrood.

De klusjes zijn heel eerlijk ooit verloot,
maar moe-zijn heeft de puinhoop steeds versterkt,
er is geen tijd – de euro's zijn beperkt,
een werkster was ook niet echt mee begroot.

Dus exit carrière, 't doet best pijn,
als 't dagelijkse schrobben, wrijven, bleken
nu tot de noeste arbeid wordt verheven.

Maar kutjeneuk wat zal ik nijver zijn,
een bed vol frisheid, alles glad gestreken,
want klein geluk duurt een minuut of zeven.

14.3 – Rutger Kiezebrink

Want klein geluk duurt een minuut of zeven:
een koffie, snelle lunch, iets vlug-onkuis,
een pijlsnel schoonmaakrondje door het huis –
zou dat al in sonnetten zijn beschreven?

Soms plof ik op de bank – een oude, scheve –
en zie dan op de schoongepoetste buis
een oude show van Willem Duys of Ruis
of politiek gehannes rond Fred Teeven.

Maar nee, tv gaat altijd snel vervelen.
Veel liever kijk ik in mijn glas met Leffe
of Duvel, dat ik drink met zeven neven.

We gieten graag een 'Belg' in onze kelen.
Genieten is een deugd, maar we beseffen:
een beetje deugd duurt doorgaans maar heel even.

14.4 – Jan de Jong

Een beetje deugd duurt doorgaans maar heel even,
een ogenblik waarin het pril geluk
is als een zomerdag met kersenpluk,
met bijtjes, boompjes, bloempjes, elfenzweven.

Vroegtijdig moet die mooie zomer sneven,
en maakt hij plaats voor regen, sneeuw en pruk.
Daar is niets aan. Geen bal, geen fuck, geen ruk.
'Ik wil hier weg, niets is hier te beleven!'

riep Thomas, want hij kon niet meer geloven
dan wat hij zag, dat was bij lange na
geen fraai gezicht, hetgeen hem zeer verdroot.

De fles jenever moest zijn zinnen nu verdoven.
Geluk dat is gelul, maar met een k,'
zoals d'apostel eerder reeds besloot.

14.5 – Anneke Dunning

Zoals d'apostel eerder reeds besloot,
bekeek hij braaf het dak op zijn gebreken
dat hem voorheen in orde had geleken
en tevens checkte hij de oude goot.

Hetgeen hij aantrof heeft hem zeer verdroot,
die zwik is hij verplicht te laten fiksen.
Zijn zeven neven kunnen niet gaan niksen
zelfs niet Johan, die het liefst slechts blowt.

De loden flappen moeten echt vervangen,
contact met Joseph ligt in het verschiet,
de handelaar in ijzer, zink en lood.

D'apostel kan wel naar een vakman langen
gegund is hem dat vooralsnog toch niet:
'Mijn leven lang zit ik in voddenschroot.'

14.6 – Oscar van Asselt

Mijn leven lang zit ik in voddenschroot.
De goede Rens en zijn getrouwe klerken:
een goochelaar, een acrobaat met vlerken,
een dierentemmer met een manke poot

en ook een clown – zijn naam is Antidoot.
Hun toegevoegde waard kent paal en perk en
ik zag ze liever in het circus werken
vertieren tot hun laatste ademstoot.

Mijn zeven neven kwamen op de proppen,
zij reden aan met doorgeslagen stoppen
en hadden het probleem fluks opgelost.

De vodden recht mijn voordeur uit gerost,
toch bleek daar één klein nadeel aan te kleven:
't Was zaterdag, mijn zeven neven bleven.

14.7 – Rudie Verbunt

't Was zaterdag, mijn zeven neven bleven
die avond allemaal bij ons logeren.
We zagen op de bank, met onze beren,
MacGyver met wat duct tape luiers kleven.

Die avond heeft ons even laten beven,
hoe kon er nu zo weinig exploderen?
We wilden echte mannendingen leren,
niet dat gedoe van babymandjes weven!

Twee borsten op het scherm. Mijn moeder deed
de televisie uit met rode wangen.
't Was zaterdag, en zeven lidjes steven;

Mijn voorbips klopte, gloeide en het speet
me niets dat alle ogen bleven hangen –
Onzedigheid beheerst het ganse leven.

14.8 – Jaap van den Born

Onzedigheid beheerst het ganse leven,
de naaktheid staart u bot in het gelaat.
De blote posters overal op straat:
een web van wulpsheid heeft ons land omgeven.

Je raakt ontsteld als in de groene dreven
een koppel schrikkend uit het gras opstaat,
verstijfd sta ik dan in mijn ambtsgewaad,
want kuis gekleed gaan is mijn hoogste streven

Mijn werkster kleedt zich dus in lange jurken.
Haar ogen neergeslagen en verstild
kruipt zij somtijds wel eens bij mij op schoot.

Ik laat haar biddend voor mij nederhurken,
haar kleed wordt lichtjes door mij opgetild:
mijn werkster geeft zichzelve zelden bloot.

14.9 – Bas Jongenelen

Mijn werkster geeft zichzelve zelden bloot:
zij kent de onderkant van kast en le-
dikant, maar ook de kooi van Faraday?
Ze zingt wel psalmen als een idioot.

Ik dreigde met de ure van haar dood:
'Nu stop met zingen en maak schoon die plee!'
'De profundis clamavi, Domine,'
zong zij haar psalm en zij gedroeg zich groot.

Ruwhouten planken en vergeten kieren,
(want zij behoort al kruipend tot de dieren)
en koeienmest, die kent zij ook geheid.

Ik ging naar Bommel om de brug te zien,
maar toen ik thuiskwam, was zij weg, die Trien.
'k Ben Brahman, maar we zitten zonder meid.

14.10 – J.A. Dèr Mouw

'k Ben Brahman. Maar we zitten zonder meid.
Ik doe in huis het een'ge dat ik kan:
'k gooi mijn vuilwater weg en vul de kan;
maar 'k heb geen droogdoek; en ik mors altijd.

Zij zegt, dat dat geen werk is voor een man.
En 'k voel me hulp'loos en vol zelfverwijt,
als zij mijn lang verwende onpraktischheid
verwent met wat ze toverde in de pan.

En steeds vereerde ik Hem, die zich ontvouwt
tot feeërie van wereld, kunst en weten:
als zij me geeft mijn bordje havermout,

en 'k zie, haar vingertoppen zijn gespleten,
dan voel ik éénzelfde adoratie branden
voor Zon, Bach, Kant, en haar vereelte handen.

14.11 – Martijn Neggers

Voor Zon, Bach, Kant en haar vereelte handen
ben ik bereid om heel erg ver te gaan.
Ik laat mijn voorgenomen klussen staan,
zou zo mijn hele huis en haard verpanden.

Maar 'k zou van regen in de drup belanden
want, hoe, mijn god, begint een mens daaraan?
Het moet gezegd: de was moet ook gedaan.
Huishoudelijke plicht mag niet verzanden…

Voor haar vereelte handen, Kant, Zon, Bach,
wil ik echt héél ver gaan, zoals u weet!
Ach nee: da's overdreven stoere praat…

Dus verf ik plinten, adem diep en lach,
want ferme taal is niet aan mij besteed –
Ik ben nu eenmaal zuiver op de graat.

14.12 – Hilde van Beek

'Ik ben nu eenmaal zuiver op de graad,'
zo sprak de weerman, 'zuiver in extremen,
zo zuiver als die Kant het waar zou nemen,
die Kant, van Bach en Zon, waar u van praat.

'k Heb in de tuin een Ding an sich paraat
om objectiviteit precies te claimen.
Ja, ik hanteer vernuftige systemen
voor meteorologisch resultaat.

In zomer, herfst, in winter of in lente,
dat apparaat meet zelf de wind of regen,
terwijl ik dagen in mijn serre slijt.

Ik lees, verdiep me in het transcendente.
'k Heb a priori uren vrij gekregen.
Mijn motto is: doe meer in minder tijd.'

14.13 – Nelleke Moser

Mijn motto is: 'doe meer in minder tijd.'
Dat heb ik zo geleerd van David Allen.
Die cursus is me echt heel goed bevallen,
want vroeger raakte ik de draad steeds kwijt.

Voor deadlines vroeg ik keer op keer respijt,
ik liet zo vele avonden vergallen
door takenlijsten, diepdonkere wallen
ontsierden mijn gezicht zo wit als krijt.

Maar nu lonkt er een stressvrij visioen;
de GTD-goeroe bedacht iets sluws
waardoor mijn acties nooit meer zullen stranden:

verzamelen, verwerken, plannen, doen!
En zo ontstaat er ruimte voor iets nieuws.
Laatst lag ik eens een ochtend níet aan banden.

14.14 – Peter Knipmeijer

Laatst lag ik eens een ochtend níet aan banden,
dus pakte ik wat pluggen en een boor.
Ik had er zin in en ik ging ervoor:
een afdruiprek aan al mijn keukenwanden.

Want meestal eet ik nu met lange tanden:
de meest exquise malen vind ik goor
bij een gedachte waar ik me aan stoor:
waar Godver nú de vaat weer zal belanden!

Enfin, ik aan het tekenen en meten
en daarna met wat pluggen in de weer...
Nooit had ik nog een stapelende vaat!

Maar het ging mis. Ik had het kunnen weten:
de afwas staat er nog en wordt maar meer,
dus, klaar ermee: we poetsen nu de plaat.

15.14 – Meestersonnet

Uiteindelijk wordt elke deugd een nood,
want klein geluk duurt een minuut of zeven:
een beetje deugd duurt doorgaans maar heel even...
Zoals d'apostel eerder reeds besloot:

'Mijn leven lang zit ik in voddenschroot
('t was zaterdag, mijn zeven neven bleven).
Onzedigheid beheerst het ganse leven:
mijn werkster geeft zichzelve zelden bloot.

'k Ben Brahman, maar we zitten zonder meid
voor Zon, Bach, Kant en haar vereelte handen...
(Ik ben nu eenmaal zuiver op de graat –

mijn motto is: doe meer in minder tijd.)
Laatst lag ik eens een ochtend níet aan banden,
dus klaar ermee! We poetsen nu de plaat!'

Uitgeverij
Geroosterde Hond

15.15 – Grootmeestersonnet

Sonnetten klinkt, u bent voor mij speciaal!
Wat mis ik oude examinatoren…
Soms denk ik: werk'lijk alles is verloren:
mijn levenslied is schril en atonaal…

Het blijft een godsonmogelijk verhaal
en elke week heeft hij dit afgezworen.
Kijk, elke week is hem dit lot beschoren.
Wat zou het zijn zonder magie, de taal?

Hij riep nog: 'Krijg toch allemaal de klere!'
Een heer van stand, met uitzicht op de dood
presteert doorgaans beneden elke maat.

Och, waarom zou een mens niet deserteren?
Uiteindelijk wordt elke deugd een nood,
dus klaar ermee, we poetsen nu de plaat.